

פנימי

ליוצא למלחמת בית דוד

החזרת

ימות המשיח, ועש"ק פנחס [מטות] | גליון עשרים ושבעה

נ ק ו ד ת מ ל כ ו ת

ומכיון שבעמדנו בזמן הגאולה - צריכה להיות עבודת כאו"א מישראל להרגיל את עצמו למעמד ומצב דגאולה האמיתית והשלימה, מובן, שעבודת האדם בזמננו זה צריכה להיות מעין ובדוגמת הענין שיהי' בגאולה. ובפשטות - נעשה זה ע"י שכל יהודי פועל שכל יום ויום יהי' "יום הגאולה" הפרטית שלו, בתור הרגל והתחלה למעמד ומצב הגאולה - ע"י עבודתו בעולם, באופן שמכשיר את העולם לגאולה האמיתית והשלימה, שזוהי העבודה בשלימות כנ"ל, שהאדם כולו חדרור בענין זה, ועד שזהו כל מציאותו. ולכן מודגשת עתה במיוחד עבודה זו ד"מאך דא ארץ ישראל" - בכל פרטי הענינים דמחשבה דיבור ומעשה...

..וזה מתאים לזמננו זה, כדברי נשיא דורנו, שהכריז וגילה שבזמננו זה, כבר השלימו את כל הענינים, הן מצד העולם והן מצד בני ישראל - הן הגופים והן הלבושים, ועד לצחצוח הלבושים והכפתורים, וגם כבר ישנו הענין ד"עמדו הכן כולכם", וא"כ מובן, שעתה "הכל מוכן לסעודה", ותיכף ומיד ממש.. ניגשים לשולחן ("גייט מען צום טיש") של הסעודה דשור הבר ולויתן ויין המשומר בגאולה האמיתית והשלימה, כיון ש"הנה זה (משיח צדקנו) בא!"

משיחות ש"פ פנחס - כ"ד תמוז, מבה"ח מנחם-אב ה'תנש"א - דברי משיח תנש"א ח"ד ע' 270

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מהרבי שליט"א מלך המשיח עד כמה הוא מייקר את התפילה בציבור.

יחד עם זה למדנו וחונכנו כי עוד יותר ממה שחשובה וחיונית התפילה בציבור, חשוב עוד יותר לשים דגש על התפילה עצמה. לחשוב לפני התפילה כי הולכים כאן לדבר עם מלך מלכי המלכים הקב"ה, לחשוב חסידות לפני התפילה, ולשים דגש חזק מאד על הכוונה בתפילה עצמה. כפי שמסביר הרבי שליט"א שהכוונה בתפילה אינה משהו נוסף, אלא היא העיקר של התפילה. היא ה"דאורייתא" שבתפילה, והיא המצוות היסודיות ביותר של אמונה בה', אחדות ה', אהבתו ויראתו. זהו הקשר הפנימי העיקרי של יהודי להקב"ה וזה

אמור להשפיע על כל היום. זה

החידוש העיקרי של חסידות

חב"ד. זו התביעה בהמון

מאמרי חסידות. ובהדגשה

שזה שייך לכל אחד לפי

מדרגתו, גם למי שיכול

להתפלל רק "לדעת זה

התינוק". עד כדי כך

שהיו חסידים גדולים

שהתפללו הרבה

פעמים לא בציבור

כפשוטו, בגלל שרצו

להתפלל עם הציבור של

עשר כוחות הנפש, כפי שמביא

הרבי שליט"א את הסיפור מהר"ר

יוסף יצחק בנו של הרבי הצמח צדק

בשם רבינו הזקן.

רבינו הזקן צועק מקירות לבו בתניא "לא אוכל להתאפק ולזעוק עוד בקול ענות חלושה, במטותא מנכון ברחמין נפישין, חוסו נא על נפשותיכם והשמרו והזהרו מאד מאד על התורה ועל העבודה שבלב זו תפילה בכוונה, להתחיל כולם יחד כאחד מילה במילה. ולא זה בכה וזה בכה, וזה דומם, וזה משיח שיחה בטלה ה' ישמרנו ... שמתפללים מילה במילה בדרך המיצוע בקול רם, ולא מאריכים יותר מדאי, ולא מקצרים וחוטפים חס ושלום ... געוואלד געוואלד, עד מתי יהי' זה לנו למוקש,

המכתב הבא הוא אחד התעודות המבטאות וחושפות יותר מכל את פעולותיו הפנימיות של משפיענו הגה"ח ר' חיים לוי יצחק ע"ה גינזבורג עם תלמידי התמימים בישיבה. לרבים ממעריציו לא היה ידוע אופן פעולתו והשפעתו הפנימית בתוך הישיבה לחנך את התמימים ליסודות החסידות וכמובן בראשם לאמונה ללא פשרות בנבואת הגאולה. המשפיע הרב גינזבורג ראה את עבודת התפילה כבסיס ראשוני בכל הקשור לעבודת השם ואף לאמונה ברבי מלך המשיח שליט"א. יום יום היה משקיע בחינוך לתפילה כשהוא עצמו מראה דוגמא חיה בתפילתו הקבועה במתינות ובדבקות.

בוקר אחד הדפיס הרב גינזבורג

לכל אחד מהתמימים מכתב

אישי ובו שב וקרא להם

לעסוק בעבודה שבלב.

היום אנו יודעים

שזה למעשה מכתבו

האחרון לתמימים ובו

ביטא את עצמיותו

בקריאה נצחית:

להשתפך לפני הוי'.

אנו מגישים את הדברים

עם כמה השמטות של

ביטויים מאד חריפים שאולי

אין רצונו של הרב גינזבורג

שיודפסו לדורות, כי נכתבו 'בבית

פנימה'.

ב"ה יחי המלך המשיח מוצש"ק תשא ה'תשע"ט
שנת השבעים לנשיאות

אל תלמידי התמימים אהוביי שיחיו

שלום וברכה,

...מילדותי חונכתי כי להתפלל בציבור זו חובה וגם זכות נפלאה. כך כתוב בגמרא ובשולחן ערוך. כך והרבה יותר מבואר בחסידות. וכך שמענו וראינו

הרב חיים לוי יצחק ע"ה גינזבורג - משפיע הישיבה

את הרבי מתפלל נמס לבו בקרבו מכל מילה שנאמרת ברגש נפלא, והאם גם אנחנו מתפללים כך. ופשיטא שגם אם הרבי יכול לעשות זאת בזמן הכי קצר, אין זאת אומרת שכל אחד יכול כך. ורק דוגמא קטנה ממה שהרבי אומר (שיחת ש"פ נח תשכ"ה. לקו"ש ח"ה בהוספות. תרגום מאידיש) "צריכה אכן להיות אריכות בזמן. ישנם כאלו שחושבים שהוא יכול לפעול זאת גם במיעוט זמן, "טוב מעט בכוונה". אבל אין זה כך, ואם זה נמשך פחות זמן חסר גם בכוונה. צריכים אכן התבוננות שנמשכת אריכות זמן. והראי, שרבינו הזקן אומר באגרת הקודש שיאריכו "ערך שעה ומחצה לפחות". אילו הי' אפשר לפעול זאת במיעוט זמן, לא הי' רבינו הזקן תובע, ובפרט בכזה תוקף, דווקא אריכות זמן".

לצערי המצב בישיבה בנושא זה... לאחרונה היו טענות שאני אשם בזה... כיוון שאני מאריך יותר מדאי, ולכן לא מתחילים להתפלל כדי שלא יצטרכו לחכות...

בדרך כלל אני משתדל מאד לא לשים לב למה שקורה מסביב ולעשות רק את מה שאני חושב שהרבי שליט"א רוצה ממני, ומה שאני יכול וצריך. לכן התחלתי בדרך כלל את התפילה בזמן מבלי להתחשב מה קורה מסביב ובתקווה שיצטרפו בהמשך... הבנתי שבכלל אנו חוששים מלהתנהג "כמו בישיבה קטנה" ולדרוש מהבחורים להתחיל עם המניין ולהתפלל במניין... אבל אנו נקראים מחנכים ומשפיעים בישיבה ואני חושב שאסור לי בשום אופן להסכים להנהגה כזו....

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

חיים לוי יצחק גינזבורג

ולא די לנו בכל התוכחות והצרות שעברו עלינו, ה' ישמרנו וינחמנו בכפליים לתושי' ויטהר לבנו לעובדו באמת...".

יהיו אולי כאלו שינפנפו במילים שצוטטו "ולא מאריכים יותר מדאי". אבל צריך לזכור שבאגרת שלפני כן זועק רבינו על כך "שמעבירים מלפני התיבה אלו שחפצים בחיים ואריכות ימים של כל אנ"ש ... המאריך בתפילתו". ודורש שאפילו מי שמוכרח למהר לפרנסתו, שיוותר על קדיש קדושה וברכו ולא ירד לחייהם של החפצים בחיים. ובאגרת הקודש סימן א' דורש רבינו בתוקף שהתפילה תארך לפחות שעה וחצי ו"מאיים" שישלח מרגלים לבדוק בקהילות אנ"ש וכל מי שאפשר לו ואינו מאריך בתפילה לא יתנו לו להיכנס לרבי לשמוע דא"ח.

ומכאן שה"יותר מדאי" מדובר על יותר משעה וחצי (שמעת, ואני עדיין מחפש את המקור, שהרבי שליט"א אמר שבזמננו מספיקה שעה. ואני מתפלל בדרך כלל כשעה).

[הערת מערכת החייל: ראה בספר 'חסידים ואנשי אמת' עמ' 180: "היה ב'יחידות' לפני שבוע וזה מה שסיפר: הוא שאל או ביקש או הביע צער לפני הרבי על כך שהזנח עניין התפילה בציבור - והרבי אמר בערך בזה הלשון:

בהתאם לכתוב באגרת-הקדש שצריכים להתפלל שעה ומחצה, זאת אומרת במניין. היות שבזמננו נתמעטו המוחין לכן מספיק רק שעה, זאת אומרת פחות שלישי, וזה יכול למסור בשמי או שלא בשמי (כך היה הלשון של הרבי לר' ניסן)].

שמעתי כמובן את הטענה שהרבי שליט"א עצמו מתפלל מהר יותר. אבל מלבד שהיום מתפללים (לצערי גם במניין של הרבי) הרבה יותר מהר ממה שהרבי מתפלל כשראינו אותו, הרי כל מי ששומע

רבוטה רבוטה!

הרב בניציון פרישמן - משפיע בשיבה

בלתי אפשרי לשבת ולהעלות על הדעת כתיבה על האיש החי, הרה"ח משפיע בכל רמ"ח ושס"ה, הרב חיים לוי יצחק גינזבורג. בכל זאת, מאחר ובמהלך השנים נהג הוא בעצמו לכתוב על אנשים שונים, בהדגישו את המימרה הידועה שבחב"ד אין מספידים אך כן מספרים סיפורים. ראוי על כן להזכיר מהקורות אותו. למען ילמדו...

סיפר לי השבוע, משגיח שעבד בישיבתנו לפני מספר שנים, שבאותה תקופה הרב גינזבורג קיבל בקשה להגיע להתוועד באילת.

מארגני ההתוועדות שהבינו עד כמה הטירחה גדולה היא, הציעו לממן על חשבונם כרטיס טיסה הלוך ושוב (מה גם שההפרש בין נסיעה באוטובוס לבין טיסה, עומד על סכום לא כל כך גדול).

הרב גינזבורג השיב לאחר בדיקה, שאכן מסתדר לו להגיע, אלא שרק בנסיעה בהלוך הוא זקוק לטיסה, מאחר והוא יצטרך לצאת מהישיבה בשעת ערב, מה שלא יאפשר לו להסתפק באוטובוס, בנסיעה חזור הוא מעדיף להסתפק באוטובוס ואת כספי ההפרש הוא ישמור.

מה שרבים לא יודעים, שאת כל הסכומים הקטנים הללו, שהרב שמר מהחסכונות של תשלומי המוניות וכו', הכל הלך למימון חוב עתק, שהוא לקח על עצמו לפני כעשרים שנה, עת יצאו לאור ערכות ה'מים חיים'. קופסא מהודרת, שראתה אור בפרויקט מורכב, בעשרות שפות והכילה חוברת מעוצבת לצד בקבוק זכוכית עם מים מהמקוה של הרבי שליט"א מלך המשיח.

מבצע זה בשעתו, שעמד בסטנדרטים גבוהים בהחלט, כפי שמעידים כל השלוחים שפעלו בכך, סלל את הדרך להגעה למיליונים כיום במסגרת הפעילות הענפה של מבצע שבע מצוות בני נח בארץ אך בעיקר בעולם. רבים נהנים מפירותיו אך הרב גינזבורג נותר לבדו, בשקט ובדממה אוגר פרוטה לפורטה כפשוטו, כדי לשלם את חובותיו על

ההלוואות מהמבצע הגדול.

את הנסיעה חזור מאילת, ביכר לעשות באוטובוס באומרו שבעבורו זה במילא לא משנה להעביר את שעות הלילה בנסיעה ארוכה, העיקר שבבוקרו של יום הוא יספיק להגיע בזמן לשיעורו בישיבה בראשל"צ.

שמעתי השבוע את הסיפור הזה, שכל כך מאפיין ומקפל בתוכו את דמותו הענקית של הרב חלוי"צ, שמעתי ניסיתי לקחת מעט לעצמי, באופן של "והחי יתן אל ליבו".

אני בטוח שהרב גינזבורג, לא זקוק כעת לסיפורים אודותיו, צניעותו ופשטותו אינן צריכות ראייה. האיש שחיבר ספרים המביאים מקורות מכל חלקי החסידות, האיש שהעביר את הלחלוחית של ר' מענדל לדורות,

האיש שתמיד הגיע לכל מקום שהזמינו אותו, האיש שמסר בכל שבוע, באופן תמידי עשרות שיעורים בכל פינה בארץ, כפשוטו, האיש שידע לעמוד כשצריך לומר בתוקף את דבריו, והכל בחיוך, האיש שמעולם לא סירב לומר דברים, באף אירוע, וזאת על מנת לחזק את הציבור. האיש שעל שמו רשומים אלפי חסידים מקושרים, שלמדו ממנו בדיבור ובכתב ובעיקר החדיר לכולם לחיות עם ה'דבר מלכות', ואף מימן ודאג להדפסת החוברות הידועות במשך שנים.

האיש הזה באמת שלא רוצה שנדבר עליו. ההתוועדויות איתו, כשהיה "גוער" בחיוך "תמימים! רבוטה... רבוטה!" (עבודה עבודה), ולא היה צריך כמעט להוסיף מילה אחרי זה...

רק לקחת דוגמה קטנה, מההתמדה, מההתמסרות, מהמסירות. "והחי יתן אל ליבו", כולנו צריכים לקחת על עצמינו בפועל ממש, נקודת הרב גינזבורג האישית שלנו, של כל אחד מאתנו, וללכת איתה קדימה בלי הפסקה עד שנראה כולנו, תיכף ומיד בהתגלותו של הרבי שליט"א מלך המשיח, בפועל ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

והח

א י א

שעת צלוחא

הרב יוסף יצחק רוך - ר"מ בעיונא

מספיק כוסות קפה או לא טעם מכל סוגי המזונות כפי הידוע שעדיף 'לאכול כדי להתפלל'. הרי "מנהגים" אלו לא היו קיימים אצלו כלל.

את הטבילה במקוה עשה עוד טרם הגיעו לסדר חסידות, שיחה בטלה - מאן דכר שמיה (גם כשמישהו פנה אליו לאחר הסדר בבירור ענין בחסידות, ענה בקיצור רב והתנצל שאין לו זמן), כמה שהיה לו קאך על הצורך לטעום לפני התפילה - נהג לעשות זאת לפני לימוד החסידות. כך שאור וחום החסידות לא הלך לאיבוד במחצית השעה - שלאחר הסדר חסידות'.

חשוב לציין, שכל סדר העבודה אליבא דנפשי' לא פגע בכהוא-זה בחשיבות התפילה בציבור, כי כשלא היה ש"צ נהג להתחיל הודו כרבע שעה לפני הזמן הרשמי, כדי שיוכל להתפלל בציבור גם במובן הפנימי וגם הפשוט. כך נהג מידי יום ביומו ולא רק בימים מיוחדים.

היה מונח אצלו בפשטות שאין פלגינן דיבורא בין "ירעישו ויצעקו באמת ויפעלו להביא את המשיח בפועל" לבין "נמצאים עדיין בגלות, ועוד ועיקר - בגלות פנימי בעניני עבודת השם".

כשם שאי אפשר להסביר לעיוור את ההבדל הקיים בין הצבעים, כך א"א להסביר במילים את חשיבות ההכנה הראויה לתפילה.

אפשר לנסות ללמד על עצמנו זכות ולספר לזולת עד כמה אנו מסכנים ולא יכולים וכו', אך הרב גינזבורג שחייו לא היו קלים בגשמיות... מחייב מסכנים.

צריך לנסות ולתרגל. טעמו וראו כי טוב הוי'.

רבים מציינים את הרב גינזבורג כחיל החלוץ לפני המחנה, בכל הנוגע לכל עניני גאולה ומשיח, מבלי לנסות ימין ושמאל. לאחר ג' תמוז כמו לפניו, בלי שום שינוי. דבר זה אכן גלוי וידוע לכל, אך כשנשאל מאן דהוא מה ידוע לך על אופן תפילתו של הרב גינזבורג, הרי מי שלא התפלל עמו - מסתמא לא יודע פרטים רבים בזה; ואלו שהיו עמו במנין, הרי אם לא האירה אצלם חשיבות ענין התפילה, ראו בו מטרד (ר"ל).

בשנה האחרונה הוא היה חיוב על אמו, ובדרך כלל נשאר להתפלל שחרית בישיבה, תפילת יום חול פשוט ארכה כתפילת ראש חודש ומעלה. רק לשבר את האוזן, מ'הודו' עד תחילת שמו"ע לקח לו קרוב לחצי שעה מידי יום ביומו... כששאלוהו מדוע אורך לו זמן כה רב, ענה: אינני מסוגל להתפלל מהר. כיצד אפשר לבלוע את המילים המתארים את גדולת ה', מבלי להבחין ביוקר שלהם.

כאשר הוא עמד ש"צ, דבר זה היה ניכר לעין כל באופן מיוחד. אך גם בימים רגילים, ניכר היה למתבונן, פרק מיוחד בסדר 'עבודת התפילה', שאינו מסתכם בטווח בין 'הודו' ל'יחי בתרא', אלא מתחיל כבר מראשית עריסותיכם.

שלא כמקובל אצל 'רבים וטובים' ליתן ריוח בין פרשה לפרשה - לעשות מקוה (מיט אלע קראצן) בין חסידות לתפילה, להיזכר בשיחת טלפון 'מאד חשובה' או סתם 'שיחה נאה' עם חברו, לראות שעדיין לא שתה

ייתן אל ליבו

נו מניחין אותנו!

התמימים והבוגרים כותבים וחיים עם המשפיע

חי בעצם - חי להחיות

הרב לב לייבמן - משפיע בישיבה

בנוסף להיותי תלמידו משכבר הימים, זכיתי הכירו מן הצד במשך השנה האחרונה כאשר זכיתי גם ללמד לצידו בישיבתנו הקדושה. במחשבה ראשונה באתי לומר, שהרב גינזבורג היה ה"ציור החסידי" בישיבת תומכי תמימים של ראשל"צ, דוגמא חיה למי שלא רק לומד חסידות אלא חי בחסידות ומיישם אותה בפועל ממש, לא פסיק פומי מלחזור תניא בעל פה, מתפלל במתינות ובנעימה מידי יום ביומו, בתפילת שבת היה אפשר לשמוע ניגון בתפילה, בהתוועדות סיפורים על חסידים מדורות הקודמים וניגונים מר' הלל פאריטשער שלא כולם יודעים להתחיל אותם, לזה אני קורא "ציור חסידי", לא?

אבל מיד, במחשבה שניה, לא, הרב גינזבורג לא יסכים לתואר "ציור חסידי". הוא לא יקפיד על זה ח"ו כי הוא לא היה שייך לקפידא כלל

מגודל אהבת ישראל וביטול חסידי, אבל לא, הוא לא יהיה מרוצה כלל מכך שידביקו אליו את התואר "ציור". למה? כי כל מאווי וכל סגנון דיבורו היה, שצריך לצאת מה"ציור", גם מ"ציור" של קדושה ככל שיהיה נעלה, וצריך להיות "פשיטות". המילים "פשיטות" ו"עצמות" שהוא פשוט בתכלית הפשיטות, היו שגורות בפיו וחקוקות בליבו, במיוחד ברוח המאמרים והשיחות של נ"א נ"ב.

"אנחנו לא מחפשים שום ציור, לא מחפשים שום מדרגות וגילויים, רק רוצים אותך לבדך". אפילו שסגנון זה לא תמיד הלם את רוחם של משפיעים שישב להתוועד לצידם, ולא פעם התפתח לריתחא דחסידותא סביב השאלה האם אנחנו באמת אוחזים ב"עצמות", אבל זה הרי הכלל - שעצם בלתי משתנה, החיות של הרב גינזבורג היתה בלתי משתנה. מקושר בכל תעצומות לרבי ולשליחות ולמבצעים ולכל ענייני משיח.

בעיניי, הרב גינזבורג היה חי בעצם - חי להחיות. העמיד תלמידים הרבה, שהחדיר בהם שתכלית החיים זה שליחות של הרבי.

זעירא דמן
חברייא, לב
לייבמן.

זכיתי ללמוד אצלו בהיותי בשבת תחכמוני בכפר חב"ד בשיעור ב' בשנת תש"ס, לפני כמעט 20 שנה. זו הייתה עבורי השנה השניה למהפך שעשיתי בחיים ונכנסתי ללמוד בישיבה. שלכן אגב, כאשר הוא ביקר בביתי בראשל"צ בבין הזמנים של חודש ניסן, כהרגלו בקודש ע"פ הוראת הרבי שהמשפיעים יהיו בקשר עם התלמידים גם בזמני החופש, זה היה בעצם כמו ביקור בית של שליח אצל אנשים שרק התחילו את תהליך התקרבותם, והביקור החד פעמי הזה, זכור להורי ש' עד עצם היום הזה.

זכורים לי השיעורים ב"דבר מלכות" שהיו לא רק בקביעות בזמן אלא בקביעות בנפש ממש, בדברים היוצאים מן הלב ונכנסים אל הלב היה מחדיר בחינוך התמימים את החיות והמודעות לאורו של משיח הזורם בשיחות קודש אלו.

זכור לי הקאך המיוחד, ואולי לא פחות מאשר ללמוד את השיחות ק' של השנה האחרונה, - ללמוד גם את המאמרים של השנה

האחרונה, ז.א. את המלוקט חלק ה' וחלק ו', המאמרים של שנות ה'נפלאות' - הרבי התבטא כאשר הודפס המשך תער"ב, שזה "נפלאות לגבי נפלאות" של המשך תרס"ו. ועד"ז נאמר גם אנו, אשר המאמרים שהרבי מה"מ הגיה בשנה האחרונה, הם "נפלאות לגבי נפלאות" של מה שהיה מקודם.

היות והשער של תלמידי התמימים לכל העניינים הוא בלימוד התורה, אז אותה שנה זכורה לי כשנה, שבה התחלתי ללמוד חסידות "בשופי", כפי שהרב גינזבורג היה מדגיש בשם הרבי מה"מ, שהכמות מוסיפה באיכות. גם זה חידוש של הדור השביעי שכידוע לא היה מקובל כל כך בדורות הקודמים. וכך, מלבד המשך רנ"ט ועת"ר שהיו נלמדים באותה שנה בסדר חסידות הרגיל, פשוט ישבתי ו"גרסתי" הרבה מאמרי וספרי חסידות, עברתי על המשך שמח תשמח תרנ"ז (מאמר של כ-100 עמודים) ועוד, בזכות העידוד של הרב גינזבורג.

והת

א | א

הרב גינזבורג, אתה נבו לא בודד!

הת' אליה בן עזרא - ש"ג

לי 'זה נוגע לכבודו של הרב גינזבורג שהרופאים בינו שמדובר כאן ביהודי שהעולם חייב אותו', פניתי לחבר החדר מענדי רוזנטל ואמרתי לעצמי 'בשכיל הרב גינזבורג מוכרחים להתייגע'.

כאשר הגענו לחדר בבית הרפואה פשוט הזדעזענו והתחלחנו. הרב גינזבורג שוכב בחדר אחד עם עוד חולים ומבקרים ואיש מהם לא קולט במי מדובר כאן! והוא נתון לחסדי בשר ודם, עליהם נאמר "הטוב שברופאים...". לא יכולתי לשאת את המחשבה הזאת! זה הזכיר לי את מה שהרבי ריי"צ מתאר על שהותו במקלט בוורשה עם עוד מאות אנשים וכולם ביחד מתעוררים ב'שמע ישראל', אך כאן זה היה נראה אחרת לגמרי. איש לא הביט בו בכלל. הוא היה נראה לי שם בבית הרפואה כל כך בודד!

המון מחשבות עברו לי בראש בשעות הללו על 'הרב גינזבורג':

על הנשיקה היומית לכל תמים ותמים באשר הוא (זכורני כי כשהייתי בישיבה קטנה והרב גינזבורג הגיע פעם לישיבה והוא נישק את אחד הבחורים במצחו, ראיתי דמות החדורה באמת באהבת ישראל, ואמרתי לעצמי שאני רוצה להתחנך עם כזו אהבת ישראל בישיבה שלו בראשל"צ. הרגשתי שהוא באמת באמת מעריך כל אחד ואחד מהתמימים).

על ההתעניינות הקבועה שלו בכל אחד, על הביקורים בחול המועד פסח אצלנו בבית בגילה, כיצד אמי היתה בטוחה שכנראה יש לו 'נהג' והתברר שהוא פשוט נוסע באוטובוסים מכפר חב"ד! (השנה כשהוא הגיע, קראתי לאחים שלי שיבקשו ממנו ברכה. נזרק לי משהו כזה 'אתם עוד תודו לי על כך שהיה לכם קשר עם כזה יהודי'. לדאבוני עכשיו הם כנראה מודים לי על כך). <<<

לכתוב על הרב גינזבורג?! לא נראה לי שיש מה להוסיף. מספיק לראות תמונה שלו עם החיוך הכובש, וזה כבר אומר הכל... אבל אנסה עכ"פ להמחיש תחושות פנימיות.

שלש שנים רצופות עם הרב גינזבורג. בוקר אחרי בוקר בלי הפסקה. שחרית אחרי שחרית. ברכת המזון של ארוחת בוקר אחרי ברכת המזון. 'זימון', זהירות מבל-תשחית, כל פרטי דיני אכילה, יהיה מה שיהיה בלי כל שינויים. גם אחרי התוועדות עד אור הבוקר כאשר הרב גינזבורג מרגיש נורא, הכל ימשיך בלי כל שינוי. האכפתיות מכל בחור ובחור, העמידה בלוחות הזמנים הקפדנית, ההספקים, המבחנים, השיעורים הקבועים והדפיקות על השולחן 'נו נו נו'!

זכור לי שפניתי אליו בזמנים שלא מתאים להפסיק ולדבר. ראיתי עליו את הרצון האמיתי לענות ולעזור לי, אבל למרות שהוא לא נותן לעצמו להפסיק בתפילה, עם כל זה ניכר שרוצה ואכפת לו.

בבת אחת כל הדבר העצום הזה שנקרא 'הרב גינזבורג' חזר אלי דווקא ביום רביעי האחרון. ראש הישיבה הרב ויצהנדלר פנה אליי בבקשה להיות כל הלילה ליד הרב גינזבורג בבית הרפואה. בדיוק זה היה יום לא נעים עבורי. הייתי צריך להיות בכמה מקומות עקב אובדן ממוני נכבד והייתי די מבואס, אך כאשר הרב ויצהנדלר אמר

ייתן אל ליבו

נניחין אותן!

התמימים והבוגרים כותבים וחיים עם המשפיע

גינזבורג, לא לתת לו יותר להיות בודד! עמדנו לידו והתחלנו להתוועד אתו! לא התביישתי ולא התפעלתי מכל מי שהיה בחדר (למרות שבדרך כלל אני לא מאלה שיצעקו ויבטאו בקול את תחושותיהם).

פשוט התחלנו 'סדר ניגונים'. בקול! בהתלהבות! עוד ניגון ועוד ניגון! כן, היה נראה שהוא לא שומע אותנו, אבל נזכרתי את אשר למדנו שהנשמה מאזינה! כמו שהוא לא נרתע מכלום, גם לנו מותר. במשך כל הלילה ניגשנו מרופא לאח ולמזכיר רפואי ופשוט סיפרנו להם מי זה הרב גינזבורג. אמרנו להם 'אתם חייבים להציל אותו! אולי בעצם ניסינו לומר להם: אל תתרגלו למצב הזה, אתם לא יודעים מי זה, אדם עם פשטות וענווה גדולה.

מה צריך לקחת מהאיש / המלאך הזה כדי שלא יהיה 'בודד'? א. ממשכיכים! כמוהו. בלי להתחשב בקשיים, גופניים, רוחניים. בלוויה שמעתי מישהו אומר 'זה לא לוויה זה תהלוכה'. כן הרב גינזבורג כל חייו היו תהלוכה וגם עכשיו בלוויה הולכים ממקום למקום להמשיך להפיץ ולעשות מה שמוטל עלינו ע"פ שולחן ערוך ומנהגי החסידות (כידוע מה שנהג לחזור על דברי הרב דוד רסקין, על סדר הירידה ברוחניות - מפסיקים לדקדק במה שצריך ויורדים בהדרגה עד שמפסיקים לשמור שבת, ועד לתכלית הירידה - לא יוצאים לתהלוכה).

ב. לא לוותר על האמת. שיעוריו על 'חי וקיים' ב770 יזכרו לכולם, כי הוא עצמו ביטא זאת בכל אישיותו, לא מוותרים על כלום וממשיכים עם האמת כמות שהיא. וכמו שהוא נהג להמשיך למרות הכל, נתאמץ גם אנו למרות הכל להמשיך

בעז"ה, גם אם זה נוגע לנו בדברים האישיים.

<<< באותו לילה גם חשבתי על מה שהרב גינזבורג השקיע ונתן לנו, וכעת הגיע הזמן להעניק לו בחזרה, להפוך את הבית-רפואה, ולזעזע את השמים, האמת שכבר מאז אמירת התהלים מעומק הלב שערכו בישיבה לזכותו עם תוספת השם, התחלתי להרגיש משהו כזה.

כל המחשבות הללו עברו במוחי ובעצם הרגשתי כי אולי גם בישיבה הוא גם היה בודד.

כמה הרב גינזבורג היה מתאמץ שנתפלל במתינות! כואב הלב, לי אישית, כמה היה קשה לנו להבין את התפילה המתונה שלו ובמיוחד דווקא בשנה האחרונה שבמקום לראות את הזכות שהוא בעל התפילה, היה נדמה שהתבכיינו כמה זמן הוא מתפלל!...

כשהוא היה מנגן שעות על גבי שעות בהתוועדויות ואנו חיכינו שיהיה קצת 'אקשן' בהתוועדות...

האכפתיות שלו לכל בחור ובחור, ובכלל כל עבודתו היא זו שגרמה בגשמיות למצבו הבריאותי. כשהבטנו ברב גינזבורג ראינו שאצלו כל התרי"ג מצוות, כל מנהגי חב"ד, כל נסיעה ונסיעה לשיעור הכי רחוק בעולם זה בבחינת 'יהרג ואל יעבור', והוא באמת כפשוטו מסר את גופו לזה (אפילו שלא היה חייב, ואולי אפילו היה אסור לו). לא הבנו שהוא פשוט מקריב את עצמו עבורנו!

העמידה שלו בטרמפים והנסיעות הרבות לא בשביל 'הישגיות', כסף וכבוד, רק למען להפיץ את האמונה לצעירי הצאן!... לא הבנו את זה כל השנים, הוא היה בודד שנים רבות. אך בשעות שעמדתי שם בלילה הכמעט האחרון שלו בעלמא דין - 'נפל לי האסימון'.

המראה שלו בבית הרפואה הניע אותי ואת חברי מענדי רוזנטל לפעולה. אני מביט על עצמי עכשיו, ולא מבין איך עשינו זאת שם. פשוט כנראה החלטתי לשעה 'להיות כמו הרב

בישיבה).

ואת החיות בדבר מלכות כל שבוע בשיעורים, שאפשר לראות את המילים באופן מעשי ולא כהיסטוריה, וביחד עם זה להחדיר לתמימים את עבודת התפילה של דור השביעי איך להסתכל על המילים בתפילה.

את השיעורי תניא שבאמת כל תמים מקבל את כל אגרת התשובה ונתח גדול מהג"ן פרקים בכפית לפה, וגם את כל סדר השתלשלות שפשוט תענוג לסכם את כל השיעורים במחברת. ויפה לראות בשיעורים את האכפתיות שלו לתלמידים שיבינו את הנלמד, חוזר על משפטים שנאמרו בעבר על ידי התמימים, המבטאים את נקודת הענין. כמו

"לא רק להתנהג כיהודי אלא להיות יהודי, שנאהב את זה, שנהיה חלק מזה" או "שמלכות אומרת לז"א אתה חתיכת אגואיסט אתה משפיע לי בשביל לקבל שפע ולא כי באמת אכפת לך".

את הסיפור על ר' לייזר צ'רצ'סקער שהיה חולה, ומה שהיה מותר לו לאכול זה רק חתיכת חלה יבשה וחצי כוס חלב, פעם אמר לחבריו החסידים "הלואי ברוחניות כמו בגשמיות" וכששאלו אותו איך אתה אומר דבר כזה, הרי הגשמיות שלך במצב מאוד גרוע. וענה שמה שיש בגשמיות אפילו שזה מועט זה הרי נכנס לפנימיות כך גם שהרוחניות יכנס ויתלבש בפנימיות. ואת זה הרב גינזבורג חזר וסיפר כמעט בכל התוועדות, ורצה שזה יחדור לחיים שלנו וניקח מזה לפועל.

באמת לקרוא לרב גינזבורג בלשון עבר זה קשה ולא מובן וא"א לעכל, כי כל עניינו זה ההתגלות המלאה והמושלמת נאו!!!

רעבע תתגלה!!!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!!!

תואר כזה קיבל כבר רבו - ר' מענדל, אבל זה ממש עבר אליו בירושה.

עד שהכרתי אותו בישיבה, הרב גינזבורג היה נשמע לי כמרצה בכנסים, כמתוועד, כאיש ציבורי... אבל הכמעט שנתיים שזכיתי לקבל ממנו בישיבה נתנו לי לראות אותו בגוון שונה - כמשפיע, כמו אבא מסור שאכפת לו על מצב של כל תמים שנמצא בישיבה, וגם על אלו שלא רואה אותם - אז לפחות שואל בשלומם.

שלא לשכוח את ההתמסרות שלו כל שנה בבין הזמנים פסח. לנסוע את כל הארץ לארכה ולרחבה בשביל לבוא ולפגוש כל תלמיד בביתו ולשבת עמו ולשאול בשלומו. אני זוכר כמה התפעלתי לראות את זה כבר אצל אחי הגדל שלמד אצלו, וגם הרגשתי את זה מקרוב כשביקר אותי בשנתיים האחרונות והיחס החם שנתן. זה היה נראה שאני לא הבית האחרון לאותו יום ואפילו שהשעה היתה כבר מאוחרת ישב איתי כשעה ואפילו יותר. והתברר לי שגם את הנסיעות היה עושה בתחבורה ציבורית או אפילו בטרמפים.

מה שנתן לי את החשק לבוא ללמוד בתו"ת ראשל"צ, זה שבת ביקור שאמר לנו: תמימים אני אוהב אתכם גם שאני לא כ"כ מכיר אתכם, וגם אם תלכו לישיבות אחרות עדיין אני אוהב אתכם, כי אתם תמימים של הרבי שליט"א מלך המשיח (על אף שהיה נראה שהוא כן היה שמח לכמות גדולה של תמימים שיקשיבו בשיעור ויהיו חלק מהאווירה, ויגדילו את

את הכמות שהיתה לפני שהשיעור שלנו הגיע ללמוד

ייתן אל ליבו

נניחין אותנו!

התמימים והבוגרים כותבים וחיים עם המשפיע

מחדש את השורה הראשונה!

שמעתי פעם מאחד המשפיעים שלמדתי אצלו בישיבה קטנה, שהוא חושב שהרב גינזבורג הוא החייל מס' 1 של הרבי! ואכן זה ממש כך. רצונו של הרבי בער לו בעצמות! כל היום חשב ועניין אותו אך ורק 'מה הרבי רוצה!' וכך ניהל בפועל את חייו, לבצע כמו חייל פשוט את מה שהרבי רוצה! עברתי משפיעים שונים ב2 ישיבות קטנות שלמדתי בהם וגם בישיבת ראשל"צ עצמה. אני מכיר ושמעתי פחות או יותר - כמו כל אחד שמתמצא קצת בעולם החב"די - עשרות רבות של משפיעים ורבנים, והאיש שללא כל ספק החדיר בי הכי הרבה שהרבי הוא חיי, ואליו צריך להתמסר לגמרי, זה הרב גינזבורג! אם בזמננו כל אחד שרוצה שישמעו אותו מחפש לגוון, לחדש ולרתק, אז הרב גינזבורג

בהתוועדויותיו ושיעוריו חיפש אך ורק להוציא את השומעים מסורים לרבי! שיקלטו שהרבי זה החיים! ואם זה דורש לחזור ולחפור' על אותם נושאים וסיפורים הוא יעשה את זה! כי האמת חייבת להאמר! הרצון של הרבי בטהרתו חייב להמשיך להישמע! וכפי שהתבטא פעם אחד מהמשפיעים בישיבה - בקשר לרב גינזבורג: מה לעשות והאמת לא תמיד מעניינת כמו שאנחנו רוצים...

רבים משבחים את הרב גינזבורג במעלות שונות - שאם אתחיל לפרטם לא אסיים.. הפשיטות, עבודת התפילה שלו, הבקיאות בחסידות, האכפתיות מהמושפעים עד כדי לכתת את רגליו לביקורים אישיים בבתיים של כל אחד ואחד מן התלמידים בימי בין הזמנים, המבצעים הקבועים בפתח תקוה, הקאך בענייני משיח ובעיקר בלימוד הדבר מלכות ועוד רבות רבות של מעלות הנכתבים כל העת מעל כל במה אפשרית! אך לי ברור שהכל מגיע מנקודת יסוד אחת שהייתה ברורה לגמרי לרב גינזבורג ואיתה הוא חי תמיד: אני חייל של הרבי! ואני צריך לבצע בהתמסרות אין סופית את מה שהוא רוצה! ולאחרי

נקודת יסוד זו הגיעו ממילא בצורה אוטומטית

ידוע הסיפור על המגיד ממעזריטש כשהיה ילד יום אחד ביתו עלה באש. כל הניסיונות לכבות את השריפה עלו בתוהו והבית נשרף כליל על כל תכולתו. לאחר שהשריפה כבתה, אל מול הבית השרוף, ראה המגיד את אמו עומדת בצד ובוכה. ניגש אליה הילד הרך ושאל לפשר הבכי, והרי אנו מאמינים שהכל לטובה וכו'.. ענתה לו אמו: אני לא בוכה על הבית שנשרף, אני בוכה על מגילת היוחסין שלנו המגיעה עד לרבי יוחנן הסנדלר (!) שנשרפה עכשיו באש.. ענה לה הילד: אמא, אל תדאגי, המגילה תתחיל מחדש ממני..

איבדנו עכשיו את החייל של הרבי! האיש שצעד עם הרבי באש ובמים! האיש שתמיד הלך קדימה, אל הקרב, בשורה הראשונה, ללא מורא וללא חת! ואנו עומדים בצד, בוכים, מתייפחים וזועקים מלב רותח: למה עשה ה' ככה?! עד מתי?! מי יתן לנו תמורתו?! אך עם כל הקושי, הכאב והצער אנו מוכרחים להבין שאין ברירה, וכשהחייל שעומד בראש המחנה נופל, החייל הבא אחריו

מוכרח להתקדם אל השורה הראשונה ולעמוד במקום החייל הקודם. כל עוד החייל הראשון עומד על תילו ולוחם, יש מקום לעמוד בצד ולצפות. אך כשהחייל כבר לא נמצא שם והשטח פתוח לאויב. אין מנוס מלהתייצב בשורה הראשונה ולהילחם בקרב!

אם עד עכשיו שכנענו את עצמנו שיש מקום לעמוד בצד, שהרי יש לרבי כמה חבר'ה שהולכים איתו עד הסוף, אז לא באמת 'מוכרחים' אותנו, הם יהיו כאלו שמוסרים את עצמם לגמרי, אבל אנחנו נוכל לשבת בצד ולצפות. ברור שנעזור ונתמוך קצת כשצריך, אך להתמסר ממש עד הסוף? את זה נשאיר להם, לאלו שצועדים בשורה הראשונה.. עכשיו אומרים לנו: זה נגמר! השורה הראשונה כמעט התרוקנה לגמרי! עכשיו מוכרחים להיכנס לשורה הראשונה! כי אלו שהיו שם כבר אינם... ובסגנון לשונו של המגיד ממעזריטש: רעבע, אל דאגה, אנחנו מבטיחים לייצר

כל מעלותיו השונות. שהרי זה מה שהרבי רוצה! הרבי רוצה עבודה, הרבי רוצה לימוד, הרבי רוצה אכפתיות מהתלמידים, הרבי רוצה מבצעים, הרבי רוצה שנהיה מונחים לגמרי בענייני משיח וכן הלאה בכל מה שהרבי דורש!

כשהיה חלישות בישיבה בעניין של תפילה במנין היה זה הרב גינזבורג שזעק כל העת: הרבי רוצה שנתפלל במניין! מנין? אין לך נושאים אחרים לדבר עליהם? אני זוכר את עקימת האף של התמימים.. ובואו נגיד את זה בלשון עדינה: זה לא מקובל להיות משפיע בישיבה 'גדולה', עם בחורים בגילאי 17 - 20, שנתפלל במנין.. והתוועדות שלימה לזעוק שהרבי רוצה שנתפלל במנין.. אבל את הרב גינזבורג לא עניינו כל השיקולים האלו, אם יש חלישות בעניין

מסוים שהרבי רוצה שישתפר אז חייבים לדבר ע"ז, גם אם אנשים יעקמו את האף.. ושוב, הנושא לא היה המנין, הנושא היה הרבי רוצה (שנתפלל במנין)! וכך בכל נושא שעורר עליו היינו שומעים את צמד המילים "הרבי רוצה"! זו הסיבה לעשות משהו, וזו הסיבה לא לעשות! ואין סיבה אחרת!

ישנה תמונה מי"א ניסן תשנ"ד שבה רואים את הרב גינזבורג והרב ישבעם שי' סגל עומדים בצומת רמלה-לוד ומחלקים לנהגי המכוניות חומר בענייני משיח.. היה זה מעין מבצע ארצי של חלוקת חומר בענייני משיח בכל הארץ. מדובר באנשים מכובדים, ידועים, משפיעים.. החום, הזיעה, העמידה הממושכת על הרגליים.. זה לא מעניין אותם! מעניין אותם דבר אחד: רצונו הק' של הרבי! ואם הרבי רוצה עכשיו חלוקת חומר בצמתים, על כל המשתמע מכך, זה מה שהם יעשו!

זכיתי להיות התלמיד האחרון שדיבר איתו שיחה אישית 'רשמית' בישיבה יומיים לפני האירוע.. בשיחות האישיות הקודמות שהיו לי איתו הוא התמקד בעיקר בשלושה נושאים שהבחין שבהם אני צריך השתפרות

מיוחדת: שמירת הסדרים, לימוד חסידות ועבודת התפילה. אלו שלושה נושאים שבעצם נוגעים אליו אישית.. כשאני שומר על הסדרים אני ממילא נמצא בשיעורים שלו.. לימוד חסידות נתון תחת אחריותו האישית בתור משפיע השיעור, ושניהם אף מסייעים להוצאת ציון גבוה במבחנים שכ"כ השקיע בהם.. ועבודת התפילה נתונה גם היא תחת אחריותו של המשפיע כמובן. אך באותה שיחה אישית אחרונה הוא הדגיש שהפעם הנושא יהיה נושא שאף פעם לא דיבר איתי עליו, ובעצם נושא שגם לא נתון תחת אחריותו כלל - לימוד נגלה.. הוא אמר שהבחין שגם בנושא זה אני צריך השתפרות מיוחדת, ולמרות שזה לכאורה לא קשור אליו בתור המשפיע (אלא לר"מ או לראש הישיבה או למשגיח..) - בתור מי שהרבי נתן תחת ידיו את האחריות לעבודת ה' של התלמידים

הוא מוכרח לדבר איתי על הנושא הזה.. נו באמת. לא חסר נושאים שאני צריך להשתפר בהם? גם הנושאים שדיבר איתי בשיחות הקודמות כנ"ל לא ראו תזוזה משמעותית.. למה לך להוסיף לעצמך עבודה שחורה? תשאיר את זה לאלו שצריכים לטפל בזה.. אבל בשבילו לא היה שום הבדל בין לימוד חסידות ללימוד נגלה. נכון שבחיצונות היה מונח ומחובר ללימוד חסידות פי כו"כ ממה שהיה מונח בלימוד נגלה. אך זה לא נבע מחיבור אישי שלו, אלא מפני שהרבי

הטיל עליו את תפקיד המשפיע. ומתוקף תפקיד זה שהטיל עליו רבו היה נצרך מצידו להיות מונח יותר בחסידות מאשר בנגלה.. ובדיוק כך היה בהשפעה על מושפעי, אם הוא ראה שיש נושא שהרבי דורש מהתמימים וישנה חלישות בעניין, הוא נחלץ מיד לעורר עליו גם אם ברשמית לא הייתה לו שייכות לנושא זה וחבל על הזמן והמאמץ.. בשבילי המסר משיחה אישית זו היה ברור: מה זה משנה למה אתה מחובר ולמה לא?! רק רצונו של הרבי צריך להיות מונח תמיד לנגד עיניך וזהו!

ואכן אצל הרב גינזבורג הרבי עמד מול עיניו בכל רגע וראה בכל דבר את 'הרבי שבו'. כשדיבר על עבודת התפילה היה מדגיש דבר ראשון שזו הרי העת לבקש ולתבוע מהקב"ה את ההתגלות של הרבי.. כשהיו < <

ייתן אל ליבו

מניחין אותן!

התמימים והבוגרים כותבים וחיים עם המשפיע

כשהוא מוחא כפיים בהתלהבות! כאילו כל כולו 'נשאב' עכשיו אל הרבי.. בין רגע הוא פשט את דמות 'גדולי החסידים' ולבש את דמות החייל הפשוט שעומד צפוף ומיוזע על מרומי אחת הפירמידות אי שם.. "זה מה שהכי תפס אותי בהתוועדות זו" סיים התמים את תיאורו..

וזו הודעת סמס ששלחתי למשפחתי במוצאי שבת הכנה לי' שבט שנה שעברה: "אתמול בהתוועדות של ליל 'שבת הכנה לי' שבט' זכינו לשמוע מהרב גינזבורג כשהוא עומד, נשען על בקבוק יין כמעט ריק לגמרי, מתנדנד מצד אל צד, סוגר את עיניו וזועק: "רעבע! רעבע! רעבע! רעבע! רעבע! רעבע!..". היה שווה להגיע לראשל"צ בשביל לראות את המראה הזה!.. פשוט להודות לקב"ה שהביא לנו את הרב גינזבורג! ה'תשע"ח! 23 שנים אחרי! תמימים שנולדו בנ"ח, נ"ט, תש"ס וכו' אבל הרעבע חי להם מול העיניים!..". עד כאן לשון הודעת הסמס..

בליל שבת האחרונה (אז לא ידענו שמה שקרה כבר קרה..) עברתי בין אנ"ש בקהילה ועוררתי אותם לומר תהילים לזכות רפואתו. אחד מהם שח באוזני: "הרב גינזבורג הוא מאלו שהעולם צריך אותם!..". דער אויבערשטער! אנו זקוקים לרב גינזבורג! רוצים להמשיך לשמוע את האמת הטהורה! הלב צובט.. העיניים דומעות.. כולי מתגעגע.. אבל באוזני ממשיך להדהד קולו הטהור של הרב גינזבורג שזועק: "היו חיילים של הרבי! היו מסורים לרבי! תנו את כל כולכם לרבי!".

זה הזמן להבטיח שלא נשקוט ולא ננוח! לא נרפה ולא נרגע! עד שנראה את הרבי בא לגאול את העולם! ושוב יעמוד הרב גינזבורג אל מול מלכנו ובלי כל ספק יכול לומר בביטול העצום שלו: "ראו גידולים שגידלתי!.. וביחד עם כל החסידים, כל עם ישראל, כל העולם וכל המציאות יזכה שוב להתייצב בשורה הראשונה ולהכריז מעומק ליבו את ההכרזה הנצחית! ובלשונו של הרב גינזבורג, אשר במילים אלו היה מסיים כל שיעור שמסר: "עד שכל העולם יכריז:

"יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!"

< שואלים את שאר אנשי הצוות בישיבה מדוע הם חושבים שצריך ללמוד בישיבתנו אשר בראשל"צ היה ניתן לשמוע רשימה ארוכה של מעלות ייחודיות שישנם אך ורק בישיבה בראשל"צ - שאכן רובם ככולם נכונים.. אך הרב גינזבורג היה תמיד עונה תשובה אחת: יש פה ישיבה של הרבי, והרבי רוצה שתפרח ותשגשג כיאה לישיבה של הרבי, ולכן צריך אותך בישיבה! כאילו כל המעלות האחרות אינם קיימים. רק כי הרבי רוצה!

כשרצו מישהו שידבר בכינוסים, שיעורים, התוועדויות, סימפוזיונים ופאנלים, או שיכתוב טורים ומאמרים ויתראיין על הנושאים ה'בוערים' שבהם הרבי מונח בשנים האחרונות: התקשרות וביטול לרבי, לימוד הדבר מלכות, החיות בענייני משיח, פרסום בשורת הגאולה והגואל, "יחי אדוננו" - ובפרט כשחיפשו מישהו שחדור כל כולו בנושאים אלו ומונח בהם עד הסוף - ידעו שבראש הרשימה ניצב תמיד - הרב גינזבורג! ואכן נושאים אלו אינם מפסיקים להזדעק מספריו, מאמריו, נאומיו, שיעוריו והתוועדויותיו. כי אם הרבי מונח בזה אזי ממילא גם הרב גינזבורג מונח בזה!

ידוע מנהג החסידים ובפרט ב770 וישיבות תות"ל לרקוד לאחר כל תפילה במשך היום עם השירה העצמית "יחי אדוננו". אך כל יום וכל תפילה לחיות זאת מחדש?.. רבים עושים זאת כמצות אנשים מלומדה.. אך הרב גינזבורג היה חי את ה"יחי" כל פעם מחדש באותה חיות ממש, כעת נתינתה מסיני, באופן ד"כל עצמותי תאמרנה"! הרבה פעמים הייתי מתבונן בריקוד "יחי" שלו ונמס אל מול המראה של חסיד שרבו חדור בו ברמ"ח אבריו ושס"ה גידיו! ריקוד "יחי" על אמת!

בתשרי האחרון שאלתי את אחד התמימים הלומדים איתי בשיעור מה הכי תפס אותו בהתוועדות מוצאי ר"ה של הרבי, וזאת הייתה תשובתו: עמדתי בעת ההתוועדות בפירמדה שמאחורי מקומו הק' של הרבי, וממולי בשולחן של גדולי החסידים הניצב מול הרבי, בקצה הספסל שהכי קרוב לרבי, יושב לו הרב גינזבורג. במשך כל ההתוועדות ישב הרב גינזבורג וניגן יחד עם כל החסידים את הניגונים השונים בדבקות האופיינית שלו, בלי שראו עליו משהו יוצא מגדר הרגיל. ואז הגיע הרגע שהתחילו לנגן את הניגון "יחי אדוננו".. הרב גינזבורג נעמד מלא קומתו והחל לזעוק את ה"יחי" בעוז ותעצמות

והת
א | א

חבל על הזמן

הת' יהודה לייב ישראלי - ש"ב

שקדנותו הגדולה בלימוד התורה של משפיענו הרב גינזבורג, השתקפה בהתמדתו ללא הרף בסדר חסידות בוקר, בלי לפרגן לעצמו שום יום חופש, גם לא מטעמי 'חופשת מחלה'. בעצם הגעתו לישיבה הוא עדיין לא ראה את תכלית הכוונה של סדר חסידות (כמו שיש תלמידים שבאים לסדר 'מפני הציווי', שיוכלו 'לסמן וי' - הייתי פה), אלא הוא לא ויתר לעצמו [ולנו] ומסר מידי יום ביומו שיעור בחסידות, בלי הפסק כלל אפילו יום אחד ויחיד!

מעטים יודעים כי בנוסף לניצול הזמן ללימוד החסידות, המשפיע הרב גינזבורג היה בקי נפלא באין סוף ענינים בנגלה (מפעם לפעם היה יושב בשיעורי הנגלה של הרב רקובר כשהשיעור היה אחה"צ בסמיכות לשיעוריו, והיה מקשיב ומהנהן בראשו ומעיר מפעם לפעם נקודות מדויקות ביותר שלימדו אותנו כי הרב גינזבורג לא רק יודע נגלה אלא גם בעל חוש בנגלה), ובמיוחד בענינים הנוגעים להלכה למעשה. כאשר היה דיבור עם אחד מגדולי אנ"ש ש'חי משיח' על עניני הלכה הקשורים לתקופתנו

ימות המשיח, כפי שניתן להבין מכמה שיחות ב'דבר מלכות', אזר הרב גינזבורג את מתניו ובא אל אותו חסיד בעל מסירות נפש וליבן עמו במשך כשש שעות רצופות את המקורות התורניים בנדון. אותו חסיד היה בהתפעלות עצומה מידיעתו העמוקה ובקיאותו בפרטי הפרטים של כל יסודי ההלכה החל מהסוגיות בש"ס והראשונים, כאשר המסקנה היא אשר למרות גודל העילוי של תקופתנו - ימות המשיח, הרי בכל הקשור להלכה למעשה בכמה ענינים יש להיזהר לא לנגוע בהלכה גם לא בתג אחד.

לענ"ד דבר זה אפשרי רק כאשר

יש יוקר לנצל כל רגע, כפי שראיתי באחד הימים שהיה לו 'חיוב', והתקבצו כמה תמימים למנין שני לתפילת מנחה, הוא בינתיים ניצל את הזמן לאמירת תהילים, וכמה בחורים עמדו לידו ופטפטו ביניהם בדברים בטלים, הרי למרות 'קו החסד' שלו הוא לא היה מסוגל לסבול זאת ופנה אליהם ואמר: חבל! חבל על הזמן שאתם מבזבזים, הרי זמן שהולך לאיבוד א"א להשלימו אף פעם. ימיו של הרב גינזבורג היו 'ימיו מלאים'! כל רגע ורגע היה מנוצל בתכלית.

זהו דרך חיים של יהודי עובד השם, שעסוק בעבודה של "מאך דא ארץ ישראל", שאם רוצים לסכם את כל ענינו, הרי זו היא הדרך לחיות משיח, וכמובא בשיחת ש"פ פנחס (שבשנה זו, בזמן ה'תוספת שבת' שלפניה, נשלמו מעשיו תורתו ועבודתו בעלמא דין): ובאותיות פשוטות: בעמדנו קרוב ממש לפני הגאולה - צריך כאו"א מישראל להתרגל לגאולה ולהציב את עצמו במצב ורגש של גאולה, ע"י הפיכת יומו הפרטי ל"יום גאולה (פרטית)", והפיכת מקומו הפרטי - ל"ארץ ישראל", ע"ז שעושה את העבודה שלו ברגע זה ובמקום זה בתכלית השלימות, במחשבה דיבור ומעשה.

וכתוצאה משלימות עבודתו הפרטית (במחשבה דיבור ומעשה) - ה"ז צריך להתבטא גם בדיבורו, ע"ד "הגורל הי' מדבר", שכיון שהוא חדור בפנימיות בהוראה והעבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל", מתוך חיות פנימית - מדבר הוא אודות זה מתוך חיות גם עם אחרים, ומפרסם את ההוראה ד"עשה כאן ארץ ישראל" אצל בני ביתו, אצל הקרובים אליו, ועאכו"כ אצל תלמידיו, עד שמדבר אודות זה עם כל מי שיכול להגיע אליו, וכיון שזה בא מפנימיותו, מדבר הוא דברים היוצאים מן הלב שנכנסים אל הלב ופועלים פעולתם, ועאכו"כ ע"ז שמראה דוגמא חי מעבודת עצמו. עד שפועל שגם השומעים נעשים מדברים - "הגורל הי' מדבר".

ייתן אל ליבו

נניח יתן אותנו!

התמימים והבוגרים כותבים וחיים עם המשפיע

הקביעות, אנחנו לא יכולים לוותר לו! אלו השיחות שאיתם חייבים לחיות! לעבור אות, וגם את ההערות.

היכולת הזו, להוריד את כל אותם מאמרים שיחות קודש למעשה בפועל בפשיטות ["תכל'ס" בלע"ז], שבתה את ליבי. את הנקודה הזו, שמעולם לא החמיץ את אחד מכינוסי האמונה הטהורה, מעולם לא פספס את ההזדמנות לתת נשיקה לבחור, וכמובן מעולם לא הפסיד תפילה במניין.. החיבור הזה, ממש הרי "דירה בתחתונים" מתהלך מול עינינו...

את אותו רטט, בחודש תשרי אצל הרבי שליט"א מלך המשיח בהתוועדויות, את הדמים המרובים [תרתי משמע...] לקנות מקום בראש השנה ויום כיפור מאחורי הרבי בתפילות, את אותו רעד כשהיה מוסר למלך המשיח את ד' המינים, את העיקשות כל שנה לעמוד עם הס"ת בהושענות, [ובפרט בשנה האחרונה, כשהדבר עלה לו בבריאות ומאמצים גדולים] מתוך שמחה, אבל הביטול היה ניכר בכל תזווה ממש. אבל בעיקר מה ששבה את אותם הרואים באותם תשרי"ס אצל המשיח - זו הטבעיות שבה נעשו הדברים, הצורה שבה פשוט לא שייך אחרת - - -

והוא כחסיד, לא ויתר לאף אחד. היה חוזר ואומר: "הרבי שליט"א יודע עם מי הוא מתעסק! אנחנו שייכים לכל העניינים של הרבי!".

ממש באחת השבתות האחרונות, כשהתוועד בישיבה, ציטט את דבר מלכות ראה תנש"א, בחיות רבה: "זה שאתה דפוק, או מסכן או כל חסרון זה או אחר, זה לא משנה. העניינים של הרבי חייבים להתבצע!"...

מה אומר ומה אדבר, ממש הרי חייל מסור ועיקש, נלקח מאיתנו במחטף משדה הקרב - - -

אסור לנו לשבת על זרי הדפנה, קל וחומר לחשוב על שהייה או מנוחה, וכמו שהרבי שליט"א מלך המשיח אומר: "טוט אלץ וואס איר קענט!" חובה עלינו, מתוך חיות מחודשת, להתמסר ולשגוע את עם ישראל בהפצת בשורת הגאולה וזוהות הגואל, מתוך קיום הוראותיו של המלך המשיח בהידור רב, עם לימוד התורה ובמיוחד בענייני משיח וגאולה, ובמיוחד - כפי שמעוררים את ציבור אנ"ש והתמימים בימים אלו ממש - לימוד הדבר מלכות. נתעקש ונצליח - יחי המלך המשיח!

יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לא אכביר במילים מול מעריציו, משפיעיו ותלמידיו של משפיענו הרב חיים לוי יצחק גינזבורג.

וכי למה שאאריך? הרי בהתוועדות הראשונה שישבתי איתו כ'ראשלצ"י מן המנין (שלהי תמוז תשע"ז, שבת גיבוש לתמימים דש"א תשע"ח) - הוא דיבר בלהט ובחיות על... שכבר בפגישה הראשונה - מדברים על שליחות! (בהתוועדות הזו, לקראת סוף סופה ממש, הוא אמר "תמימים, אסור לבזבז רגע!"...)

הסיפור החסידי הראשון ששמעתי ממנו בארוכה - היה איך הוא ועוד מספר תמימים נמרצים פתחו את הישיבה במגדל העמק ("...ופתאום הגיע מכתב מהרבי לישיבה בכפר...").

והניגון הראשון שניגן באותה התוועדות? "מי שחושב, שהוא פה ישב, בלי שליחות - בלי מטרה..." (נוגן הרבה בקייטנות חב"ד דאז).

הנקודה הייתה - מאותה התוועדות, ועד השיעור בחסידות בוקר של אותו יום שלישי - "הרבי שליט"א מלך המשיח רוצה ה-כ-ל!" הוא לא נרתע מלומר ולהסביר, שהרבי רוצה תפילה ב'עבודה', אבל פנימית שכזו, ובדיוק באותה חיות שאתה יוצא להדבקות!

לשבת ולשמוע אותו בשיעורים בחסידות בוקר, בין רישא לסיפא, מתאר בפשטות על אותו י"א ניסן תשנ"ד, בה הוא והרב מייזליש, חילקו בצומת רמלה-לוד מאות עלוני משיח. ובאותה נשימה, ממשיך את ההסבר במאמר, גם אם התמימים, איך נאמר, מאזנים את הפוקוס לאיטם.

את הפשטות שבה, מידי ארוחת בוקר בישיבה, היה דופק על השולחן ומזמן בקול רם, העיקשות בשולחן ערוך, את האקראיות הזו, שבה הוא אמר בזאל פעם אחת שאין שבת שהוא לא מתחיל את שחרית לפני שהוא גומר את הדבר מלכות (הוא לא אמר לנו שהוא גם מוסר ארבעה פעמים בשבוע שיעור באותו הדבר מלכות ברחבי הארץ...) את אותה אגביות, שבה הוא אמר לנו כממתיק סוד בסדר חסידות: "מה זאת אומרת? אני מכריז יחי בתפילת לחש ברפאנו ובשמע קולנו... שייך אחרת?!"

לשמוע אותו בהתוועדויות יושב ואומר שוב ושוב: "תמימים, דבר מלכות זה החיים שלנו!, היצה"ר שם על זה את כל הכוחות! ארוך מדי, עמוק מדי, זה לא

הרב גינזבורג מהזווית שלי

הת' מנחם עזריה - ש"ג

קשה הוא לא ויתר ועשה זאת בשמחה. תמיד היה עליו חיוך. לא ידענו שיש לו רגעים מאד קשים, אך הוא היה בשמחה כפשוטו.

המסר שלו אל התמימים: לדעת מה המהות שלנו כחסידים לרבי. וכל דבר שאנחנו עושים להכניס בזה חיות ושמחה. ולא להתייאש, אם קרה נפילה לקום ולא להישבר, כי העצבות היא לא עבירה אבל למקום שהעצבות יכולה להביא אדם - שום עבירה אינה מגעת לשם.

לדעת שהקב"ה אוהב אותנו ומאמין בכוחות וביכולות שלנו - אין לא יכול יש לא רוצה. אם אתה רוצה, מה שאפשר לעשות זה מעל הטבע. וכשתרצה זאת באמת תצליח בזה.

אמרות שונות של הרב גינזבורג להחדיר את דרכי החסידות אצל התמימים:

שים ראש על הכובע - כך פנה בהארט פנים אל התמימים לברך ברכות השחר עם כובע וחליפה וכן ברכת המזון. (לפעמים היה מוסיף בחיוך: 'ללכת בלי כובע וחליפה מפריע מאד לרב יואל רוזן [שהיה אז מנהל הישיבה במסירות רבה מאד] מותר לעשות טובה לרב רוזן שמתמסר כל כולו למען הישיבה).

לא רק להתנהג כמו יהודי. אלא להיות יהודי - כל שיעור תניא הוא אמר לנו את המשפט הזה, כי רצה שנפנים ונחיה את זה.

היה חוזר על הסיפור של ר' לייזר שאמר "הלואי ברוחניות כמו בגשמיות".

הוא היה מחזק את הבחורים בהקפדה על מקוה, שהיה חוזר בפניהם על האימרה של הבעש"ט שמקוה זה לא מצוה, אבל למה שמקוה יכול להביא את האדם כל מצוה אחרת לא יכולה להביא אותו.

ויהי רצון שיקיצו וירננו שוכני עפר והוא בתוכם - בהתגלות של הרבי מלך המשיח שליט"א מיד ממש, ויהפכו ימים אלו לששון ולשמחה הגדולה שמחת עולם על ראשם.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

תפילה: אחד הדברים שהרב גינזבורג שם עליהם דגש מאוד חזק הוא תפילה. כשהוא היה מתפלל כל כולו היה בתפילה. הוא היה אומר מילה במילה מתוך הסידור ובניגון. הוא לא מיהר לשום מקום.

גם תפילה בציבור, היה דבר מאוד חשוב אצלו.

את שתי הנקודות הנ"ל ניסה הרב גינזבורג להחדיר בבחורים שזה העבודה של חב"ד, ועבודת התפילה היא העמוד המרכזי של חסידות, ועל זה הייתה המחלוקת עם המתנגדים. הוא לא הפסיק יום

אחר יום, לא היה שיעור אחד, לא היתה

התוועדות אחת שנושא התפילה

לא חזר שוב ושוב באותה

חיות, באותה התלהבות,

ואפילו במילות תחנונים,

ועד לדמעות בעינים

'תמימים! תמימיםם!

תתפללו בחיות. תתפללו

במתינות! הוא לא

הפסיק לספר כיצד הגיע

אליו בהיותו בשיבה

קטנה הסלילים הגדולים

של הטייפים ובהם שמעו

את הרבי שליט"א מתפלל

והיה מנגן מילה אחר מילה,

איך ששמע זאת בתקופת הישיבה-

קטנה, והיה מתחנן שנקשיב לקלטות

התפילות של הרבי.

אהבה לבחורים: הרב גינזבורג אהב כל בחור בישיבה כמו בן יחיד. הוא היה קורא מידי פעם לבחורים לשיחה לשאול אותם מה שלומם ואם הם צריכים עזרה. היה אכפת לו מכל בחור בישיבה. במשך שנים נהג הרב גינזבורג לנסוע לכל בחור מהישיבה אליו הביתה, לשבת איתו ועם ההורים, ועשה זאת בבין הזמנים של פסח כשכל אחד אחר עסוק בביתו ובעצמו, והרב גינזבורג כיתת את רגליו לעבור בין הבתים ללא רכב מהצפון עד לדרום.

מעלת השמחה:

כל חיותו היתה

מתוך שמחה, וגם

דבר שהיה לו

ייתן אל ליבו

מניחין אותנו!

התמימים והבוגרים כותבים וחיים עם המשפיע

התמסרות, אנכפיות, אהבה

הת' שניאור זלמן פרקש - ש"ב

דקות אחדות מאז שהניח את ראשו... הרב גינזבורג מתעורר וללא היסוס ניגש שוב לדבר...

עוד מקרה יוצא דופן שמת' לב: בישיבה מידי יום שני ה' נוהג לבוא בתחילת סדר הלכה (16:00) כדי לדבר עם התמימים שישפכו לפניו את בעיותיהם וכו', באחד מן הימים שמת' לב לתמים שדיבר ודיבר ללא הפסקה קרוב לשעתיים (!) והרב גינזבורג מקשיב בחיוך לכל מילה בלי להתערב והכל בניחותא.

כשחזרתי מ-770 השנה מחג הפסח, ניגש אלי הרב גינזבורג וסיפר ששהה אצלי בבית בחול המועד כמנהגו הק' מידי שנה, למרות חסרוני בבית. תוך כדי שיחתי אתו שאלתי, מהיכן הגיע מנהג זה לבקר כל תמים ותמים בחג הפסח? הוא ענה לי בסיפור:

לפני הרבה שנים כיהנתי משפיע בישיבת תות"ל כפר חב"ד - בעודי אברך צעיר לימים. באחת מישיבות הנהלה נתנו לכל אחד מהצוות להביע את מצוקתו... ה' שם 'אלטער בוחער' (כך ה' נקרא) בשם יהודה פרידמן (הלא הוא מיודענו הרב פרידמן מ-770) שבכה ואמר שלצוות הרבנים לא אכפת כ"כ מהבחורים ובבין הזמנים אינם יוצרים קשר עם התמימים, צריך להראות אכפתיות כלפיהם וכו' וכו', ומאז (מספר הרב גינזבורג) החלטתי ללכת

ולבקר כל תמים ותמים באשר הוא גר ברחבי הארץ במהלך בין הזמנים של חודש ניסן. - וזה כשלושים שנה שנהג כך.

תמימים אתם לא מייקרים מיהו הרב גינזבורג, איך אכפת לו ממך! כמה הוא אוהב אותך! ללכת ולחרוש את כל הארץ כדי לדעת לשלומך!?

מי יתן לנו תמורתו, רעבע, דאלאי גלות! שנזכה עוד בתחילת שלושת שבועות אלו, לשבת ולהתוועד יחד בבית המקדש השלישי והמשולש בגאולה הנצחית בהתגלותו של מלכנו משיחנו שליט"א תיכף ומיד ממש!

יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

07:45, סדר חסידות, זאל הישיבה, קריאה כללית מפי הרב רוך נשמעה: "שיעור לשיעור ב' עם הרב גינזבורג..." חיש מהרה מצמידים לקרבתו מס' שולחנות והנה מתחיל השיעור היומי..

ר"ח תמוז תשע"ט, חסידות בוקר: יורד אני לזאל הישיבה מעורפל מעט מהשינה, חלק מהתמימים עדיין לא התעוררו, (טוב, אחרי הכל אתמול בלילה חגגנו את חתונתו של א' מבכירי התמימים השליח וכו'..) השעה הייתה שבע ורבע הרבנים בקביעותם הופיעו, אך לפתע שם אני לב למשהו חריג ושונה...

הרב גינזבורג חסר, אני מיד בודק האם

הרב רוטשילד נמצא, ואכן נמצא! א"כ מה הסיבה לחסרונו של הרב?

התחלתי לשאול את הרבנים,

בחורים וכו', חלק ענו שיתכן

שהוא עייף מהחתונה חלק

אמרו אולי לא מרגיש טוב

וכו', אבל אני לא הסתפקתי

בתשובות אלו, חשתי במשהו

שקרה, אמרתי לעצמי: 'הרב

גינזבורג לא מפספס חסידות,

הוא מוסר את הנפש לזה, גם

אם אינו חש בטוב... משהו מוזר

קורה פה...! חלפו להם כמה וכמה

שעות, ולעת ערב התברר מה שאירע.

אני בשהותי בישיבה זה כבר שנתיים הספקתי להכיר מיהו הרב גינזבורג, אדם חולני שמתמסר ככל יכולתו לתמימים. אם זה כשראה את אי ההבנה של א' מהבחורים - יחזור ויסביר שנית, ואם הלה שוב אינו מבין יחזור עוד הפעם ועוד הפעם עד אשר יבין, וכל זה ברוגע ובנעימות.

הי' זה באחד מימי תשרי העמוסים, גדושים בהרצאות שיעורים והתוועדויות, הרב גינזבורג נקרא לדבר בסימפוזיון במוזיאון צ"ה, לאחמ"כ מסר את השיעור הקבוע על חי וקיים, ועוד כמה סיבובים ושאלות, בקיצור לאחר תפילת ערבית ראיתי את הרב מניח ראש ונרדם, העול היומי הכביד מאוד עליו לכן נאלץ לנוח מעט, ופתאום אני שם לב לא' התמימים שתואם עמו קודם לכן לדבר בכנס משיח וגאולה, ניגש לרב גינזבורג להעירו, לא עברו

והת

א | א

נבו ינשו הדמעות

הרה"ת מנחם מענדל שי' אמיתי, מבוגרי הישיבה

ה'מלוחלחות' וה'תמימות' הספוגות בסיפורי חסידים, המלאות בניגונים בעיניים עצומות, ברגש חסידי אמיתי וטהור של התקשרות נאמנה ובמשיח וגאולה ללא כחל ושרק וללא תנודת שעה מהאמת הצרופה.

בעצם זה אולי כל כך התאים לרב גינזבורג, לעשות את שלו וללכת. בלי לחכות למעטפה, לתודה או לפידבק, בלי לזעזע או להשאיר חותם. ללמוד וללמד, לשמור ולעשות, רק כדי לקיים רצון הרבי שליט"א מלך המשיח. הוא לא החזיק טובה לעצמו. לא ניפנף ביכול יצירותיו והקף ידיעותיו. 'כבוד הרב' היה מגחך כשמזמינים אותו לשבת במזרח. מגחך ויושב. לא מוותר על רמקול ולא מצטנע, כי יש לו תמיד מסר של הרבי להעביר, כי תמיד אפשר להוסיף בעניני גאולה ומשיח, בלימוד הדבר מלכות ובעשייה.

דווקא ה'ביטול במציאות' של הרב גינזבורג שחדר לתודעתי באותו רגע זעזע אותי שבעתיים. מה הוא עוד צריך לעשות המשפיע הזה כדי ש'נזוז' קצת מעצמנו, שנקום לחסידות, שנפנים ש'לא רק להתנהג כמו יהודי אלא להיות יהודי', שנסתכל 'אריין אינבייניק' בתוך הספר בשיעור, שנתפלל כ'מונה מעות' כמו שחזר באזנינו את נעימת התפילה של הרבי שליט"א מלך המשיח, שנלמד את הדבר מלכות ונתרגש כל שבוע מחדש, 'כל שיחה היא מהפכה', ואנחנו מהנהנים ומהמהמים. ארוחת הערב תיכף מוגשת הרי. מענדלע מענדלע, וואס שלאפטוטו!?

בטוחני שאם שואלים היינו את הרב גינזבורג 'מה עכשיו', הוא היה עונה ישירות, 'מה השאלה? ביתר שאת וביתר עוז, חסידות בוקר, דבר מלכות, מבצעים, כל הירידה היא חלק מהעליה!'

אולי זאת הסיבה שהחיים המשיכו כל כך מהר, כי האחרון שרוצה שמהו יתקע זה הרב גינזבורג, הוא רק מסר את נפשו כדי שנעשה אנחנו עוד צעד לגאולה, עוד הזזה עצמית, עוד 'יתקע מחשבתו בחוזק' בדבר מלכות, עוד הקפדה על הוראה של הרבי, על דיוק בשלחן ערוך, ועד שכל העולם יכריז...

רק מילה לסיום. קרוב משפחה יש לי, לא מהצדיקים הגדולים, גם לא מהקטנים, וכמו שהרב גינזבורג מצטט בשם ר' מענדל, מ'האפשר-כולמניקעס'. הוא 'למד' או חימם כסאות בכפר חב"ד לפני עשרים ומשהו שנים וכל הזכרונות שיש לו משם גרועים, כי איש לא התייחס אליו, לא נוף בו על חוסר רצינותו, לא העניש אותו, וכנראה שגם לא החמיא לו. כלום. רק אדם אחד אהב אותו, חייך אליו, חיבק אותו, השקיע בו ותפס אותו ללימוד של עשרים דקות ביום.

קראו לו איציק גינזבורג. יחי המלך המשיח!

הגלגלים עצרו, החלון ירד מולי לאט. "לאחיעזר?" - "כן" עניתי בכבדות ופתאום נלפתתי חרדה. בפלאש-באק חזרתי שנה וחודש אחורה, אותו רכב, אותו אדם, באותה נקודה, לאותו יעד, בסיטואציה דומה עד אימה.

נסענו בשתיקה. מידי פעם נזרקו מילים לאוויר. מנסות לבטא או להביע. עד שנגלו לעינינו חומותיו הגבוהות של בית העלמין אחיעזר. דע מאין באת ולאן אתה הולך.

עם כל צעד לעומק בית העלמין אני נפחד ונרעש וההבנה המצמררת עושה שמות במחשבותי. הרב גינזבורג! אייכה?! איך בית של מעלה אוסף אליו את המשפיע שלנו בלי להניד עפעף, בלי לחשוש מתסיסה בתחתונים. ואיך רופא בן תמותה מעיז בכלל לקבוע היפך החיים ליהודי כזה. תזוזו לי כולם מהרב גינזבורג! השמים נופלים.

עם כל צעד לעומק בית העלמין חזרו אלי ללא רחם המראות והתחושות מהלווית הרב זמרוני. דגלי המשיח הנעים באיטיות, בדמעות, ערבבו את התמונה במוחי, סיון תשע"ח, תמוז תשע"ט. תמימים. דגלים. משיחיסטים. מצבות. קדישים. יחי אדוננו ושירה חנוקה מדמעות.

אותו סקטור של אנשים ואותה סיטואציה של אדם מהשורה הראשונה, מחוד החנית, שפשוט...

הייתי בטוח שמהו יתרחש, בחב"ד, שחוץ מהשמים גם הארץ תזדעזע. או אולי בקרבי, שיזוז בי משהו, שאשכח לפחות לשעה מחיזו דהאי עלמא, שאתנער מעפרי, שמהו מהרב גינזבורג יבעיר את עצמותי היבשות.

אבל לא. הטלפון המשיך לזמזם בכיסי כימים כתיקונם, ומחר יש עוד יום. "סליחה, אתה נוסע צפונה?" שמעתי את עצמי שואל רגע אחרי שנסתם הגולל. בוש ונכלם.

נוטלים ידיים. צ'פחה על הכתף. "היי, מה קורה? יחי המלך! רק חבל שנפגשים בנסיבות כאלו..". מטר מבית העלמין, עסקים, טרמפים, חיבוקים ובדיחות כרגיל.

כאילו לא קברנו כאן הרגע חסיד יקר משכמו ומעלה שרוב - אם לא כל - החסידישקייט שלנו שאוב ממנו. משיעורי התניא, מה'שלחן ערוך' שהיה טבוע בדמו, מהאהבה האינסופית שהעניק לכל בחור 'בנו יחידו של מלך מלכי המלכים', מההתוועדויות

ייתן אל ליבו

נבו מניחין אותנו!

התמימים והבוגרים כותבים וחיים עם המשפיע

האמת הנצחית שלא משתנית

הרה"ת לוי יוסף יצחק שי' קראוס, מבוגרי הישי

עוד התוועדות עם הרב גינזבורג בפעם המי יודע מה. לאחר ניגון או שניים, "לחיים, לחיים ולברכה! יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!". כרגיל הרב גינזבורג פותח ב"ר" מענדל אמר שהתוועדות צריך להתחיל עם סיפור של חסידים".

"נו, עוד הפעם נספר את הסיפור של ר' לייזער. כנראה שכולם כבר מכירים אותו אבל כבר לא סיפרנו אותו תקופה, וגם בשביל החדשים שנמצאים כאן".

ואז אותן המילים הקבועות ממש, כאילו נלקחו מסרט ההקלטה מההתוועדות הקודמת המדוברת, איך ש"ר" מענדל הי' מספר על המשפיע ר' לייזער צ'רצ'רסקר מהעיירה חרסון, ואיך שהוא "הי' חולה אנוש, עד שאמרו עליו בדרך הצחות, שיש לו רמ"ח חולאים כנגד רמ"ח אברים", ו"הרופאים אמרו לו שאסור לו לאכול כלום חוץ מחלה יבשה וחצי כוס חלב".

ואז "הגיע לבית הכנסת, והתיישב בספסל הראשון ליד הכניסה", ו"ר" מענדל שאל אותו: ר' לייזער וואָס מאַכט איר?" - והרב גינזבורג מתרגם: "איך אתם מרגישים?", "ברוך השם, ענה לו ר' לייזער, הלוואי שברוחניות כמו שבגשמיות".

"מיד הזדעק ר' מענדל: ר' לייזער, וואָס רעדט איר!?! 'מה אתם מדברים!?! 'מה יש לכם בגשמיות, פרוסת חלה יבשה וחצי כוס חלב?! ור' לייזער מיד ענה לו: 'מענדעלע, מענדעלע, מה אתה לא מבין. נכון שבגשמיות יש לי מאוד קצת, פרוסת חלה יבשה וחצי כוס חלב - אבל הקצת הזה נכנס לתוך תוכי ונהיה חלק ממני, נעשה דם ובשר כבשרי, ומזה אני

חי!".

ותמיד מגיע הסיום באיטיות ובהדגשה רבה "הלוואי שברוחניות, כמו שבגשמיות!"; "זה מה שעושים בהתוועדות, למה אנחנו יושבים כאן? בשביל שעוד משהו ייכנס, שזה יהיה חלק מאיתנו"; "לחיים, לחיים ולברכה! שהרבי מלך המשיח יתגלה תיכף ומיד ממש! יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!".

*

כך באופן קבוע, מידי כמה התוועדויות - מתי שרק היה אפשר, חוזר הרב גינזבורג על הסיפור הזה והמסר ממנו. והעיקר - עם אותן מילים בדיוק! כל פעם מחדש. אותה חיות והתלהבות כבפעם הקודמת, אותן תנועות הידיים.

כי זה בדיוק הרב גינזבורג, האמת הנצחית, ה'עצם' שלא משתנה. אותה אמת בדיוק כל הזמן, לא מתפתחת ולא משתדרגת. לא מנסה להתאים את עצמה ולהתייפות, לא מנסה להיות פופולרית.

עם הפשטות הכי גדולה, והתמימות הכי גדולה. אין שום 'שואו' בהתוועדות הזו. כל הגאונות וכל הדקויות מוחבאים על ידו, "מה צריך להיכנס לכל הדרגות, יש את הפשט!". רק מי שמכיר את הרב גינזבורג מבין את זה.

וכך ממשיכה ההתוועדות, עם הסיפורים הקבועים המתחלפים מידי כמה התוועדויות, או עם הסיפורים הקבועים שה'זמן גרמא' בעונה זו של השנה, ובין היתר גם "כמה סיפורים חדשים על הרבי ששמעתי לאחרונה"...

כל תשרי מחדש, אותו שיעור על החשיבות של

ולשמוע את אותם דברים שוב ושוב ושוב? כל התוועדות ו"הסיפורים הקבועים של הרב גינזבורג".

פעם בתאריך פלוני, א' התמימים אמר על סיפור מסוים שהרב גינזבורג נהג לחזור בקביעות ביום זה - "אם הרב גינזבורג לא אומר את זה היום, יצאתי צנצנת" ..

כל בוקר השיעור מתחיל עם אותה פתיחה קבועה של הסיכום בתניא עד להיכן שאוחזים "מה זה פרק א'?" לא רק להתנהג כיהודי להיות יהודי, מה זה פרק ב'.. וכך הלאה.

ולא רק בישיבה סביב בחורים וקדושה, אלא בכל סוגי המצבים למיניהם: אם זה ב'מבצעים'

עם אנשים מהרחוב או בארוחת ערב

משפחתית, בשיחת טלפון חשובה

עם אחד מעסקני חב"ד או

חלילה בהחלטה רפואית

בחדר מיון בבית הרפואה

- אותה מנגינה נשמעת

עם אותן מילים שוב

ושוב ושוב במשך עשרות

שנים!

מה זה הדבר הזה!?

הדבר הזה נקרא אמת. ואמת

אינה משתנית. נקודה.

גם כשהיא חוזרת על עצמה שוב ושוב

ושוב ונדמית כמשעממת, "כבר שמענו את

זה מספיק פעמים!" - אין כזה דבר כשמדובר באמת,

את האמת חוזרים אפילו מיליון פעמים, האמת היא

נצחית.

קשה מאוד לכתוב על הרב גינזבורג בלשון עבר,

קשה מאוד עד בלתי אפשרי. לא נתפס בכלל כל

הענין. אבל את האמת הזאת אי אפשר להפסיק ולא

שייך להפסיק. את האמת הזאת מוכרח כל אחד

מאיתנו להמשיך, "והחי יתן אל לבו!" וכמו שהרב

גינזבורג תמיד הי' מתוועד "לא מספיק רק לצעוק

'רבי' בהתוועדויות, צריך מעשה בפועל". המעשה

הוא העיקר: להתחזק בדבר היחיד שנותר בעבודת

השליחות ולהביא את ההתגלות תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הכרזת יחי, אותו שיעור על העניין של חי וקיים, ממש כמעט מילה במילה מהשיעור של שנה שעברה, "כמו שהגוף לא יכול להתחבר לנפש בלי מוח, כך אי אפשר להתחבר להקב"ה בלי רבי!". לא נראה כלל שהוא חזר על זה בשנים שעברו, דווקא אם ננסה להשוות אולי אפילו נתבלבל ונחשוב שהפעם האחרונה היא הפעם הראשונה.

כל טרמפ מזדמן, וכל שכן לספסל האוטובוס שמע על בשורת הגאולה של הרבי מלך המשיח שליט"א ועל ההשוואה למשה רבינו - "משה רבינו מגיע ואומר לבני ישראל, 'פקד פקדתי אתכם'" והסיומת ש"האריז"ל כותב בספר הגלגולים ובספר ארבע מאות שקל כסף. . על דרך עליית משה רבינו בגופו ובנפשו". אותו המסר, אותה צורת הגשה, במשך עשרות שנים.

כל כך לא מפתיע לראות את א'

מוותיקי השלוחים בארה"ק

כותב השבוע, שכשלמד

בכפר בתשד"מ (ממש

קצת אחרי שהרב גינזבורג

התחיל ללמד) הוא אמר

להם ש"בפגישה הראשונה

צריך לסכם שנגור לא

במקום שאת תרצי, ולא

במקום שאני ארצה, אלא

במקום שהרבי ירצה!". וכך שנה

אחרי שנה ללא יוצא מן הכלל כלל,

תמיד בתחילת חודש אלול בהתוועדות

הראשונה "לקרוא לכל הבחורים החדשים בשיעור

א', יש הודעה דרמטית שאני רוצה להכריז, הודעה

לא קונבנציונלית"...

*

איך הוא מצליח לשבת כל התוועדות ולחזור שוב

ושוב ושוב על אותם הדברים? אותן מילים ואותה

מנגינה, ובעיקר אותה חיות והתלהבות ואותן תנועות

הידיים והבעות פנים המדויקות?

ועוד איך בחורים

מסוגלים לשבת

בישיבה שלוש

שנים רצופות

יתן אל ליבו

מניחין אותן!

התמימים והבוגרים כותבים וחיים עם המשפיע

והחי יתן אל ליבו

אין אנו מניחין אותו!
התמימים והבוגרים כותבים וחיים עם המשפיע

על כן יאמרו המושלים

הת' השליח יוסף יצחק ויצהנדלר

חיים עם הרב חיים

השמש שוקעת, נכנסת שבת,
ראשל"צ דומעת, הלב נצבט,
בשורות הבאות נעיף מבט.

אל הדבק בה' אלוקיכם חיים:

חייל המלך, חדור מטרה,
ימיו כדרך, יריית בשורה,
ידי זהב, ישב וחשב,
מאמריו ופניניו, משיח עכשיו.

זהו האיש החפץ בחיים:

למדנותו העצומה, לא הפריעה,
ובהתבטלותו הקסומה, וילך ונסוע,
י"ז שיעורים יפיץ בשבוע.

ראה נ"א לפניך את החיים:

יחי אדונינו, יכריז העולם,
ציוונו רבינו, צעק לכולם,
חי לעד, חזר לחוזרים,
קולו הנרעד, קורע שערים.

מה זרעו בחיים אף הוא בחיים:

גבול שבבלי גבול,
יחדיו יציבו בית זבול.
נדבות פיו ראו נא,
זכרו השליחות בפגישה הראשונה,
בית משיח בטור האמונה,
והחי יתן אל לבו,
רצוננו לראות ביום שבו,
גאולת ישראל והרב בקרבו.

כי באור פניך נתת לנו תורת חיים:

יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הגורל היה מדבר

הת' מנחם מענדל שי' פרידמן - קבוצה ע"ט

הרב גינזבורג חינך אותנו מאז ומעולם, אשר כל חיי היום יום צריכים להיות נסובים וחדורים ב'דבר מלכות'. בשיחת שבת פרשת פנחס - הפרשה אותה קראו בארץ הקודש בשבת שלאחר פטירתו, מבאר כ"ק אד"ש מה"מ את מהות הנס של 'הגורל היה מדבר', שכאשר האדם חדור בעבודתו מתוך חיות פנימית, הרי היא נעשית בשלימות ומתבטאת בכל שלושת הלבושים, ועד שהוא מדבר אודותיה עם אחרים, ועל אחת כמה וכמה שהוא מראה דוגמא חיה מעבודת עצמו, 'עד שפועל שגם השומעים נעשים מדברים' - "הגורל היה מדבר".

הרב גינזבורג היה חדור בעבודתו, בהתקשרות שלו, ובביטול העצום לכ"ק אד"ש מה"מ, עד שזה התבטא בכל כוחותיו בצורה מושלמת, על דרך 'הגורל היה מדבר'. די היה לחיות לידו ולהתבונן בו מן הצד, על מנת לחקוק בנפש צורתו של אדם חסידי, ולחרוט על לוח הלב רגש עצום של אמונה יוקדת.

אחד הרגעים שהותירו בי חותם בל יימחה ולא ימושו מזכרוני לנצח, היה בשעות הערב של ימי ראשון ושני, אז הרב גינזבורג היה שוהה בישיבה ומוסר שיעורים במאמרי מלוקט ו' לתלמידי שיעור א'. בתום הסדר היה מתפלל מעריב עם המניין, ולאחר שהאריך בתפילתו במספר דקות, היה ממתין בזאל עד שיבוא הרכב לקחתו הבייתה.

השעון מורה כבר על השעה עשר, וחותר עוד סדר יום צפוף בו הרב גינזבורג קם לפנות בוקר, חוטף טבילה בשיכונים החדשים עוד קודם שיתחיל סדר חסידות, כשבהמשך היום הוא מכתת את רגליו בשמש הקופחת, ממתין לטרמפים שיסיעו אתו מראשון לציון לכפר חב"ד, ומכפר חב"ד למקומות השיעורים לאין ספור שהיה מוסר בכל האזור.

ובמקום לנצל את הדקות שנותרו עד לנסיעה במנוחה מעמל היום, היה הרב גינזבורג משרך את רגליו העייפות לספרייה הגדולה, שולף כרך ליקוטי תורה עב כרס, וכשעיניו עצומות למחצה, היה רוכן על הספר ומעביר את הפרשה החסידית בנעימה מיוחדת. נעימה של חסיד הבטל במציאות לקיים הוראת רבו, נעימה שהשפיעה והרטיטה את הלב. 'הגורל היה מדבר'.

***

חיותו הפנימית של הרב גינזבורג, אותה היה חי ומדבר ומפרסם אף לאחרים בבחינת 'הגורל היה מדבר', הייתה ללא ספק שיחות ה'דבר מלכות'. אשר על אף בקיאותו העצומה במרחבי תורת החסידות, חיבורו הכביר על ספר התניא קדישא, והיותו ממעתיקי השמועה של המשפיע הנודע ר' מענדל פוטרפס, הייתה זוהי תמצית חייו.

על שיחות אלו הוא מסר את לבבו נפשו ומאודו, עסק רבות בהפצתם על ידי החוברות הידועות גם בזמנים של מניעות ועיכובים, והשקיע מזמנו הדל להגהה מדוקדקת של התרגום ללה"ק. ועל אף שמסר מידי שבוע שיעורים ב'דבר מלכות' לאין מספר, והיה בקיא בשיחות לאותיותיהן (כולל ה'בלתי מוגה') - מעולם לא התחיל את תפילת שחרית של שבת בבוקר מבלי לעבור על השיחה מתחילתה ועד סופה, ואף היה מורה כן לאחרים.

השיעור השבועי בדבר מלכות אותו מסר הרב גינזבורג בישיבה, היה קודש קדשים. כל שבוע מחדש היה מבאר את הדברים בהתלהבות ובחיות מיוחדת כאילו היה זה בפעם הראשונה, וכל שיחה הינה 'מהפכה' ממש כלשונו. לעיתים בסיום 'בין הזמנים', אף היה מסכם את השיחות האחרונות עליהם לא נערך שיעור, שהרי בשביל לחיות את רצון כ"ק אד"ש מה"מ בימינו אלה חובה לדעת את השיחות בהם 'הרבי הבהיר את הכל'.

***

'והחי ייתן אל ליבו'. וודאי הדבר שהיה הרב גינזבורג רוצה כעת שיוסיפו בעניין זה, ויתמסרו ללימוד הדבר מלכות בחיות פנימית איש איש לפי מדריגתו, ועד לבחינת 'הגורל היה מדבר'. אם בהקפדה יתירה ללמוד את השיחה מידי שבוע מתחילתה ועד סופה, וכבר בתחילת השבוע, ולהשפיע על אחרים בזה.

ויהי רצון שעצם ההחלטה בזה תפעל את התגלות כ"ק אד"ש מה"מ, ונזכה להסב לעוד שיעורי תניא ושיעורי דבר מלכות ביחד עם הרב גינזבורג, נצח סלה ועד.

***

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ומח"י' אותו. כי הכח האלוקי בורא אותו ומח"י' אותו בכל רגע מאין ואפס ממש. ואילו ה' הכח האלוקי עוזב אותו, ולו לרגע אחד, ה' מתבטל לגמרי וחוזר להיות אין ואפס ממש בדיוק כפי שה' לפני שנברא. ולכן כל מציאותו חיותו וקיומו תלוי' לגמרי אך ורק בכח האלוקי.

בפרק זה בא רבינו ומוסיף ומדגיש בהמשך לזה, ועל פי מה שנתבאר קודם, שלא זו בלבד שמציאותו של הנברא תלוי' לגמרי בכח האלוקי, אלא שלאמתו של דבר אין כאן מאומה מלבד הכח האלוקי.

לא כמו דבר אחד שתלוי לגמרי בדבר שני. כמו למשל אור וזיו השמש, שהוא תלוי לגמרי במקורו השמש. ואילו יצויר שהשמש תפסיק לרגע להיות, יתבטל בדרך ממילא גם האור והזיו.

אולם אין זאת אומרת שאין כאן מאומה ורק השמש. במפורש לא. יש כאן מציאות של אור. שהוא לא השמש עצמה, אלא רק אור המתפשט מן השמש. אין זאת אלא שמציאותו של אור זה היא לא דבר בפני עצמו, אלא מציאות שנובעת ותלוי' לגמרי במקורו השמש, ואין לו שום קיום בפני עצמו בלי השמש. אולם כאשר השמש נמצאת והאור מתפשט ממנה, יש כאן עוד מציאות נוספת, נוסף לשמש עצמה, של אור המתפשט מן השמש.

ואפילו בדוגמא [1] מאדם המביט במראה ודמותו משתקפת בה. שאמנם אין כאן שום מציאות אמיתית כלל, אלא רק השתקפות של האדם המביט במראה. אולם בכל זאת, בשעה שהאדם מביט במראה, יש כאן עוד מציאות חוץ ממנו. אמנם מציאות שאינה אמיתית ואין לה מאומה מצד עצמה והיא רק השתקפות של האדם המביט. אבל בכל זאת באותו רגע יש כאן עוד מציאות נוסף לאדם, של דמות הניבטת במראה.

וכך ה' אפשר לכאורה להבין ממה שנתבאר בפרקים הקודמים אודות מציאות הנבראים. שהיא מתהווה כל הזמן מהכח האלוקי, והכח האלוקי נמצא בתוך כל נברא בכל רגע ורגע ממש להוותו ולהחיותו מאין ואפס ממש ליש. ואם כן, מציאותו של הנברא תלוי' לגמרי בכח האלוקי, ובלעדי הכח האלוקי אין לה שום מציאות כלל.

אולם עדיין ה' אפשר לחשוב שאין זאת אומרת שאין כאן מאומה ורק הכח האלוקי. אלא יש כאן מציאות של נברא. שהוא לא הכח האלוקי, אלא רק משהו שנהי' ממנו. אין זאת אלא שמציאותו של נברא זה היא לא

אין עושין נפשות לצדיקים, שדבריהם הן הן זכרונן. זכה משפיענו הבלתי נשכח, הרב חלוי"צ ע"ה גינזבורג, שמיום עמדו על דעתו "ח"י" את ספר התניא ובאמצעותו היה 'ח'י להחיות' ו'העמיד תלמידים הרבה', להעלות את הביאורים על הכתב, בסדרת ספריו 'פניני התניא', שהפכו למגדלור לכל מבקשי הוי'.

הפעם האחרונה בה הגיע ללמד בישיבה היה בער"ח תמוז, ולמחרתו בל' סיון כבר לא בא מטעמי בריאות, עד שלאחר זמן לא רב עלה בסערה השמימה לאחר שהזדכך ביסורים.

כמה מרטיטים הם המילים בשיחת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, מכ"ח סיון ה'תנש"א: בערב ראש חודש נעלם אור הלבנה לגמרי כהכנה למולד החדש בראש חודש. ובלשון הכתוב: על ידי ה'יפקד מושבך" (העלם הלבנה) בערב ראש חודש ("מחר חודש"), נפעל ה'ונפקדת" (מולד הלבנה בראש חודש), יהוד שמשא וסיהרא.

המביט סביבו בתקופתנו זו ורואה את שלל ספרי הביאורים שיצאו לאור בדור השביעי, אשר עשו מלאכה נאה ללקט מפי ספרים ומפי סופרים ושואל את עצמו לייחודיותם של סדרת-ספרים אלו, לא יכול שלא להיחזק בחיבור הייחודי בין השביעי לראשון השזור בהם באופן אומנותי בכל פרק ופרק, וממחיש ללומד כיצד כל ה'ביאורים הנפלאים' הם כלים מיוחדים לכל החפץ לראות "כיצד זה מוליך לקבלת פני משיח צדקנו".

מדור 'חיים תניא' בגליון החייל פושט צורה ולובש צורה, וזוכה לשמש אכסניה לפרקים נוספים שכתב הרב גינזבורג (ולא הספיק לברך על המוגמר בהבאתם לבית הדפוס). הדברים הגיעו לידינו מאת בני משפחתו, וע"כ תודתנו נתונה להם.

הקטע דלקמן מכיל את ההקדמה לפרק ג' בשער היחוד והאמונה בתוספת הביאור למילים הפותחות את הפרק. בעז"ה המשך הפרק יתפרסם בגליונות הבאים.

שמרנו את לשון הדברים כפי שהגיע לידינו, למעט תיקון טעות דמוכח וסידור המ"מ.

העולם בטל במציאות בתוך דבר ה'

לא רק תלוי בו, אלא אין עוד מלבדו

בפרקים הקודמים למדנו שגם השכל מבין היטב שמי ציאותו של כל נברא תלוי' לגמרי בכח האלוקי המהווה

אין קץ.

[2] לתניא ע' כד. הובא בקיצור בלקו"ש חל"ה ע' 31 הערה 48.

[1] ע"פ סה"מ תרס"ט ע' עו. וראה לקמן כי גם משל זה - שמקורו במאמרים - אינו מדויק, כי בנמשל הנברא אינו אפילו השתקפות של הבורא, אלא משהו אחר לגמרי, פחות ממנו לאין ערוך עד

דבר בפני עצמו, אלא מציאות שנובעת ותלוי לגמרי במקורו הכח האלוקי, ואין לו שום קיום בפני עצמו בלי הכח האלוקי.

אולם כאשר הכח האלוקי נמצא והוא בורא ומהווה ומחי את הנברא, יש כאן לכאורה עוד מציאות נוספת, נוסף לכח האלוקי, מציאות של נברא. שאמנם הוא מציאות שאינה אמיתית, כי הוא מתהווה וחי כל הזמן מהכח האלוקי ותלוי בו לגמרי. אבל עדיין אפשר לחשוב שיש לו עדיין איזו מציאות שלו, מציאות שאינה אמיתית, מציאות של נברא שמתהווה כל הזמן מהכח האלוקי ותלוי בו.

כמו מציאותו של האור המתפשט מן השמש. שאמנם הוא תלוי לגמרי בשמש. אולם כאשר יש כאן שמש ויש אור המתפשט ממנה, הרי האור הוא בכל זאת איזו שהיא מציאות, נוסף על השמש. מציאות שאמנם תלוי לגמרי בשמש, אבל בכל זאת כאילו מציאות נוספת.

וזה מה שבא רבינו להוסיף בפרק זה. שלא זו בלבד שהנברא תלוי לגמרי בכח האלוקי ואינו יכול להתקיים כלל בלעדיו. אלא יותר מזה, כל מציאותו של הנברא הוא הכח האלוקי, ומלבד הכח האלוקי בעצם אין כאן מאומה, כדלקמן.

אחרי הדברים והאמת

והנה, אחרי הדברים והאמת האלה, הדברים שנתבאר רו לעיל בפרקים הקודמים, ובאופן שזה יתאמת אצלו לגמרי.

למרות שקשה מאד שיתאמת בהרגשת האדם שהעולם בעצם אינו קיים, וכל מה שיש הוא רק דבר ה' שמחזיק אותו להיות קיים. כי בפועל אנו מרגישים חזק מאד את העולם כמציאות. אולם עלינו ללמוד ולהתבונן ולחשוב על כך עוד ועוד, וכולי האי ואולי הדבר יתאמת אצלנו, ולו במשהו.

[בלקוטי לוי יצחק] [2] מדייק כדרכו את כפל הלשון "הדברים, והאמת". ומבאר ש"הדברים" הם דבר ה' מעשרה מאמרות שבורא את הנברא. "והאמת" היא מידת התפארת דז"א (דזעיר-אנפין), מידתו של יעקב, שנק-

ראת אמת] [3]. והיינו שדבר ה', שהוא ספירת המלכות, דבוקה במקורה, המידות שלמעלה ממלכות. ודווקא על ידי זה ביכולתה להוות את הנבראים.

ובזה מתווך את פירוש הבעש"ט [4] ב"לעולם] [5] ה' דברך ניצב בשמים", שדבר ה' ניצב תמיד בתוך השמים להוותם להחיותם ולקיימם. עם פירוש האריז"ל, שכתר מלכות ("דברך") ניצבת לעולם ומחוברת עם מידת התפארת דזעיר-אנפין הנקראת שמים:

"כי מה שדבר ה' מלובש תמיד בתוך כל הנבראים ויכו לה להוותם להחיותם ולקיימם תמיד מאין ליש כפירוש ה' הבעש"ט ז"ל - הוא על ידי שהיא ניצבת ודבוקה במקורה בתפארת דזעיר-אנפין הנקראת אמת כפירוש האריז"ל. כי אם ה' הדיבור נפסק ממקורו ח"ו, לא ה' יכול להוות ולהחיות תמיד".

ולפי זה מבאר גם מה שמבואר כאן [6] שזהו מה שנאמר [7] "ואתה מחי את כולם". ש"אתה" הן האותיות מאל"ף עד תי"ו, והה' הוא ה' מוצאות הפה. - כי ה' של "ואתה" הוא התפארת, שנקראת "אות אמת". והיינו שהמלכות מחוברת לו' דתפארת.

ובמילים ספורות אלו הוא מרמז [8] ענין עמוק [9]. שדבר ה' מחובר ומאוחד כל הזמן לגמרי במקורו, ורק על ידי זה יכול להוות.

והיינו שאין זה כמו כח הזריקה של האדם שנמצא באבן ומעיף אותה. שאמנם הכח נמצא באבן כל הזמן, אבל הוא מנותק מן האדם הזורק. ואילו בנמשל ח"ו לומר כן, אלא דבר ה' שמהווה ומחי את הנברא הוא מחובר ודבוק לגמרי במקורו תמיד, ורק על ידי זה הוא יכול להוות את הנבראים.

וענין זה שייך לכאורה גם לכל הביאור בהמשך הפ' רקים [10], שהמלכות, שהיא דבר ה', מיוחדת לגמרי במקורה האין סוף, בשני האופנים של יחודא עילאה ויחודא תתאה. כי "איהו וגרמוהי חד". וגם [11] האותיות הן המשכות מהמידות ולכן גם הן מיוחדות לגמרי עם האין סוף].

[9] המבואר בארוכה בד"ה תקעו תרס"ד, ד"ה כתר תשכ"ה. המשך תער"ב ח"ב ע' תרפב ואילך. הובא בקיצור בפניני התניא לעיל פ"ב.

[10] פ"ז ואילך, עד סיום שעהיוה"א. וראה גם לקמן המסקנה בספ"ו שהעולם בטל במציאות בדבר ה' המיוחד במקורו. וראה בפניני התניא שם.

[11] כמבואר בפ"א.

[3] ראה לעיל ח"א [ספר של בינונים] ספ"ג. אגה"ק ס"ו. קו"א ד"ה וצדקה כנחל איתן ועוד.

[4] הנ"ל פ"א.

[5] תהלים קיט, פט.

[6] בפרק ב'.

[7] נחמ" ט, ו.

[8] יסודות (לרמ"ח גאלאמב) פ"ב ס"ה ס"ה.

עד מתי?! עד מתי?! עד מתי?!

אהה! יתומים היינו!

המומים נדכאים ונאנחים מהסתלקותו של אבינו ומשפיענו, מטובי מקושרי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, עובד ה' מנעוריו לא החזיק טיבותא לנפשיה, אוהב ישראל באמת, מגדולי מפיצי מעיינות החסידות בדורנו ומפיץ בשורת הגאולה והגואל ביד רמה

הגאון החסיד הרה"ח הרה"ת

חינים לוי יצחק גינזבורג ע"ה

משפיע ישיבת 'תומכי תמימים' ראשון לציון
ומחבר ספרי 'פניני התניא' ו'משיח עכשיו'

במה נתנחם?!

בטוחים כולנו כאיש אחד כי משפיענו מרעיש עתה כל סדר השתלשלות
שיאמר לצרותינו די!

והחי יתן אל לבו!

בהליכה במידותיו החסידותיים של אהבת ישראל ללא כל גבול עם אמונה
ובטחון גמור בבשורת הגאולה ובהפצתה, נראה במוחש מיד ממש את
התממשות בשורת הגאולה בהתגלותו המיידית של כ"ק אדמו"ר מלך
המשיח שליט"א בחסד וברחמים והקיצו ורננו שוכני עפר!

הנהלת הישיבה תלמידי התמימים ועד בוגרי הישיבה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מדברי נ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בנושא:

לימוד ענייני בית הבחירה

ובנוגע למעשה..

"נהוג לדבר גם על ענין של מעשה בפועל; ובעניננו - יש לעורר שכל אחד ואחד בכל מקום ומקום יקבל החלטה תקיפה ללימוד ולעסוק בענינים בתורה שבכתב ובתורה שבע"פ הנוגעים לבנין בית המקדש במשך שלשת השבועות ד"בין המצרים", החל מ"יז (בגיימטריא טו"ב) תמוז, ולהמשיך ב"ח (אותיות ח"י) תמוז, ובימים שלאחרי זה.

וכאמור - "בשכר קרייתו שיתעסקו לקרות בה אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקין בבנין הבית", והרי הכוונה בזה בנדו"ד אינה על בית המקדש הראשון והשני - שהרי בנייתם היא ענין שבעבר, והם כבר בנויים ועומדים (ולא שייך לומר אודותם "אני מעלה עליהם"); ואע"פ שנחרבו - הרי אמרו חז"ל שביית המקדש "נתמשכן בשני חורבניו", והיינו שהוא רק נלקח בתור משכון להקב"ה, אבל באמת הוא קיים גם עתה (ואין צורך ל"אני מעלה עליהם").

אלא, ברור שהכוונה בזה היא על בנין בית המקדש השלישי, "מקדש אדני-י כוננו ידיך", והיינו דאף שעדיין לא נבנה בפועל, מכל מקום "אני מעלה עליהם כאילו כו".

ובית השלישי כולל בתוכו גם את שני בתי המקדשות שלפני זה, וכן את המשכן שעשה משה רבינו שגם בבנייתו השתתפו כל בני ישראל, כולל י"ב הנשיאים שהשתתפו בחנוכת המשכן וחנוכת המזבח ע"י קרבנותיהם, כמסופר בסיום פרשת נשא".

(משיחת ש"פ בלק, טו"ב תמוז ה'תנש"א - דברי משיח ה'תנש"א ח"ד ע' 256)

שהגוי יבין!

כאשר יהודי לומד ענינים אודות בית המקדש, רואה זאת אפילו הגוי - באם הוא לומד באנגלית, שהרי אפשר ללמוד זאת בכל שפה, העיקר נוגע התוכן.

עד"ז - הולך לו יהודי כשהוא מהורהר או ממלמל משהו. שואל אותו הגוי: מדוע אתה מהורהר? עונה היהודי - שהוא מודאג כמה הם המדות של ביהמ"ק.

שזהו ע"ד מה שהי' בזמן המן הרשע, בשעה שהגיע המן למרדכי וראה את התינוקות עוסקים בלהט במשהו, שאלם המן במה הם עוסקים, וענו לו שעוסקים בסוגיא כיצד צריך להקריב את העומר; ישנו כבר ביהמ"ק, כהן ועומר, הדבר היחיד שמדאיג אותם - איך להקריב את העומר, ואודות גזירת המן כלל לא חושבים!

ואע"פ שהי' שם גם מרדכי ש"ידע את כל אשר נעשה", לא רק למטה, אלא גם מה שנעשה למעלה, היינו, גודל הגזירה רח"ל, אעפ"כ דאגתו היחידה היתה - דיני הקרבת העומר!

ומה שישנה גזירה על בני" וצריכים לצום, לומר תהילים וכו' - לזה יהי' זמן אחר, עכשיו הוא מתעסק בלימוד הלכות הקרבת העומר!...

עד"ז היום, ש"אין הדבר תלוי אלא בתשובה", וכל הגזירות בטלו כבר - דאגתו היחידה של יהודי היא: מה הם המדות של בית המקדש!

- הגלות אינה מציקה לו, משיח כבר בא וישנו ביהמ"ק, ולכן הוא לומד מס' מדות. אצלו מציאות הגלות מלכתחילה לא קיימת.

(משיחת ש"פ מטות-מסעי ה'תשל"ו - בלתי מוגה)

לא הביישן למד..

גם אחרי ביאת משיח יצטרכו ללימוד הלכות בית הבחירה,

למרות שמשיח יבנה את ביהמ"ק - יוכל כל יהודי להוסיף איזה פרט כיצד לבנותו ע"פ מש"כ בהלכות בית הבחירה להרמב"ם.

עד - כאשר משיח יבנה את ביהמ"ק, ופרט אחד לא יתאים למש"כ בהלכות בית הבחירה להרמב"ם - יוכל כל יהודי לגשת למשיח צדקנו ולשאלו אצלו - בהקדים שעם כל הכבוד למשיח צדקנו, שהוא מ"שמונה נסיכי אדם" ו"שבעה רועים" וכו' - אך לכאורה, בפרט מסויים משיח צדקנו לא בנה את ביהמ"ק כפי שמובן מהרמב"ם - ואם כן, "מהיכן דנתוני" לשנות מפסק הרמב"ם!?

שהרי תורה לא בשמים היא, ו"לא הביישן למד", - ואם ליהודי יהי' ספק באופן בניית ביהמ"ק ע"י משיח צדקנו, הוא יכול וצריך לשאול אצלו.

ובודאי שלמשיח לא תהי' שום תרעומת או רוגז עליו - מאחר ויודע שדרך לימוד התורה היא באופן ש"לא הביישן למד" - ובמילא בודאי יענה לו על שאלתו.

(משיחת ש"פ מטות מסעי ה'תש"מ - בלתי מוגה)

זעת עולות

הכיצד?

כאמור, במשך כל הדורות היתה חדורה האמונה הפשוטה במשיח ובכל עת חיכו לו שיבוא. אך במשך כל הדורות לא היה שום גדול וצדיק הדור שקבע זמן לביאתו. גם מחשבי קיצים למיניהם דברו רק על זמנים ראויים לגילוי המשיח. וכפי שעניין זה מוסבר בארוכה במספר מקומות. ואילו בדורנו זה שמענו דברים ברורים ומוחלטים בקשר לזמן הגאולה ולביאת המשיח.

בכללות אפשר לחלק את דורנו זה לארבע תקופות, בקשר לדברים שהושמעו בנושא הגאולה והמשיח.

תקופה א' - החלה בשנים תש"א-תש"ד בה יצא כ"ק אדמו"ר הרי"ץ נ"ע בהכרזה, שנמצאים אנו ממש ערב הגאולה, פעמי המשיח נשמעים והצרות שפקדו אז הם חבלי המשיח הנוראים.

דבריו הובאו בהרחבה בארבעת ה"קול קורא" שהופצו אז בשלוש שפות, ובהרחבה יותר, בירחון ה"קריאה והקדושה" שהופיע במשך 5 שנים בארה"ב. אלא שבתקופה זו היתה הגאולה מותנית גם בתנאי: "לאלתר לתשובה - לאלתר לגאולה". יתכן מאד שהחלישות אז בתשובה, דחה את הגאולה למספר שנים.

תקופה ב' - החלה בהכרזתו של כ"ק אדמו"ר שליט"א מיד עם קבלת הנשיאות, יו"ד שבט תשי"א, שדורנו הוא דור השביעי - הוא דור הגאולה. וכפי שהתבטא הרבי בהזדמנויות אחרות, שדורנו הוא הדור האחרון לגלות והדור ראשון לגאולה. קביעה זו לא הותנתה בשום תנאי ובהגבלה כלשהי, אלא בצורת פסיקה וקביעה ברורה - **שמש יבוא בדור זה**. דברים אלו ובריבוי פרטים, מובאים בהרחבה בשיחותיו הרבות, שנאמרו במרוצת השנים, ונמצאים עתה

הפעם מביאים אנו במדור זה את מאמרו המהפכני של הרה"ח וכו' ר' משה ע"ה סלונים שנכתב תחת שם העט 'מ. זליקסון' [כלומר משה בן זעליג - ה"ה אביו הרה"ח הרה"ת מגזע תרשימים ר' זעליג ע"ה סלונים]. החידוש שבמאמר זה היה, בהיותו המאמר הראשון שנדפס לרבים, העוסק בהיותנו בזמן הגאולה בכלל ובזהותו של משיח בפרט. הרה"ח ר' משה סלונים היה בערוב ימיו משפיע ביעיבה במוריסטאון. יוער כי הדברים נדפסו בשנת תשמ"ג ואז הם היו חדשניים ביותר. מה שכיום כבר מוכר ומקובל בפי כל עמא דבר. ונדפסו הדברים מפני ייחודיותם.

על השתלשלות הדברים, בקשר עם הדפסת החוברת, והוראת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, במכתב בכתב יד קודשו "לגנוז את החוברת, אע"פ שכוונתו רצויה". ראה דברי משיח תשנ"ב ח"ג עמ' 423-424. וכפשוט שלאחר כל השיחות והגילויים שהיו מאז, הרי כיום הדגש הוא על ה"כוונתו רצויה".

התקופה הגדולה - דור אחרון לגלות ודור הראשון לגאולה

הוודאות בגאולה הקרובה

האמונה בביאת המשיח היא מי"ג העיקרים ומיסודות הדת. במשך כל הדורות האמינו באמונה שלימה ופשוטה שמש יבוא גם אם יתמהמה, והתקוה היתה שמש יבוא במהרה, ואחכה לו בכל יום שיבוא. אך החידוש בדורנו זה הוא, מלבד האמונה הכללית בביאת המשיח, גם בטחון גמור שמש יבוא ויתגלה בדורנו זה, ורק זמן קצר בלבד נשאר עד לגאולה.

מנין וודאות זו? זאת גילה לנו הקב"ה על ידי עבדיו הנביאים, הם כ"ק אדמו"ר הרי"ץ נ"ע, וכ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש.

בכתובים. מתי בדור זה יבוא המשיח? בתחלתו או בסופו? מאגרת קודש ששלח כ"ק אדמו"ר שליט"א בתחלת נשיאותו מובן שזה תלוי בנו. אם נגמור מהר את ה"פכים קטנים" שנשארו לנו, תהיה הגאולה מיד, בתחילת התקופה, ובאם לאו, עלולה להתעכב לקראת סוף אותה תקופה. כיום במבט לאחור רואים אנו, שאכן היה עכוב, והגאולה נדחתה לסיום אותה תקופה שהחלה לפני 30-40 שנה.

תקופה ג' -
 החלה בערך בשנת תשל"ו, כאשר יצא הרבי בהכרזה "הנה הנה משיח בא". המושג "הנה הנה" הוא קרוב ויכול להיות מיד, אך יכול גם להיות לאחר מספר שנים, כי במושגי דורות "הנה" ו"תיכף" פירושה שונה מאשר פירושה בחיי היום יום. ולכן אם היינו פועלים כדבעי, יכול היה להיות "הנה" כפשוטו, וכאשר לא זכינו, נמשך "הנה" זה מספר שנים בודדות.

תקופה ד' -
 החלה בהכרזתו של הרבי בשנת תשמ"מ "משיח עכשיו". גם מושג

זה ביחס לצפיית דורות, אך גם "עכשיו" במושגי דור, הרי המקסימום שלו הוא 2-3 שנים, כי מושג "עכשיו" הוא בכ"ז עכשיו והדור שלנו, עליו אמר הרבי, שהוא דור הגאולה, עומד בפני סיומו.

העוקב אחר דברי הרבי בשנים האחרונות, בנושא המשיח והגאולה, עומד נדהם מהביטויים החדים

והברורים בנושא זה. וברור הדבר שאילו היו נשמעים ביטויים כאלה, בדורות דעה של אדמו"ר הזקן ואדמו"ר האמצעי נ"ע, היו החסידים דאז יוצאים מכליהם. אדישותנו לגילויים עצומים אלו נובעת מתוך קהות החושים שלנו, הפוקד אותנו בימים האחרונים של הגלות, ולא מאפשרים לנו לקלוט כראוי את דברי הרבי. "הקוצר רוח והעבודה קשה" האופייניים לדורנו, מונעים מאתנו לשמוע

את דברי משה שבדורנו ואת הכרזתו "פקוד פקדתי".

בחוברת הנוכחית אפשר לראות חלק מאותם הביטויים והקביעה הבהירה והברורה בקשר לתקופתנו הגדולה.

בכלל, נושא המשיח תופס מקום נכבד בשיחותיו של הרבי. כמעט כל שיחה ומאמר, מסתים בברכה ובאיחולים הקשורים עם משיח נאו. עשרות רבות של שיחות קודש נאמרו בענין משיח, והודגשו בהם נקודות רבות ושונות. ריבוי

הדיבורים בנושא

המשיח ההולכים ומתרבים משנה לשנה, הכניס בנו בהכרח כמיהה למשיח. ואנשים נשים וטף מדברים יותר ויותר אודות המשיח, במוסדות החינוך של חב"ד ובפרט בקייטנות חב"ד, הפך נושא המשיח והגאולה כנושא המרכזי המלכד את כל הפעילות החינוכית והחוויתית.

בס"ד

קול מבשר מבשר ואומר

קובץ הידושי תורה

בעניני המלך המשיח והגאולה השלמה

יוצא לאור בהקשר עם שנת השמונים

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

לאורך ימים ושנים טובות

י"ל ע"י רשת אהלי יוסף יצחק ליובאוויטש כפר חב"ד

שנת תהא שנת ג'לוי משיח

ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמות ה', הרי זה בחזקת שהוא משיח. אם עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל, הרי זה משיח בודאי, ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד, שנאמר: כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד."

הרמב"ם כפוסק, מביא הרבה סימנים ברורים, כדי שנוכל לזהות בקלות את מלך המשיח ואת סדר התגלותו. בשום מקום בספרו יד החזקה, לא מוצאים כ"כ הרבה סימנים כפי שמביא לגבי המשיח, ומכיוון שאף אחד

מהפוסקים אינו חולק על פסקו של הרמב"ם, הרי ברור שכן יהיה וכן יקום. הסדר בהתגלותו של המשיח יהיה: יקום איש - בשר ודם, שהוא מבית דוד והוגה בתורה כדוד אביו, (כאשר יואב היה יוצא למלחמה בראש צבאו, הי דוד עוסק בתורה כ"יהודי בטלן", ואופן הלימוד היה כדי "לטהר אשה לבעלה").

בתחלה יהיה אדם זה מנהיג ישראל. ואופן עבודתו תהיה בדרכי נועם ובדרכי שלום, אך מאוחר יותר יכוף כל ישראל ללכת

בדרכה ולחזק בדקה, כי הוא לא יתפעל מהדמוקרטיה, והכפיה תהיה כדי לקיים את "דבר ה' זו הלכה ודבר אלוקינו יקום לעד". ואח"כ ילחום מלחמות ה' לא סתם מלחמה ולא סתם כיבוש שטחים, אלא מלחמה שדבר אלוקינו יקום לעולם ודבר ה' זו הלכה, שלמות הארץ ושלמות העם. ואופן מלחמתו תהיה שינצח.

אך גם לאחר הנצחון אין זה עדיין הגאולה השלימה. כי יכול להיות ח"ו שמנהיג גדול זה יביא הצלה על עם ישראל, אך אין ישראל זוכים לגאולה השלימה. לכן ממשיך הרמב"ם: "ויבנה בית המקדש במקומו". שמשח (ולא אחר) יבנה בית המקדש ויקבץ נדחי ישראל ואז תהיה הגאולה השלמה. משיח יזרח תחילה ככל מנהיג יהודי גדול, והוא הוא השליח האלוקי הנאמן לתקן

משיח יהיה גואל יהודי, אדם שיהיה מנהיג גדול, ויבא מזרעו של דוד המלך. לדברי הגמרא בריאתו עלתה במחשבת הבורא קודם שנברא העולם, כי הוא מהווה תכלית כוונת רבש"ע בבריאה. בגמרא ובמדרשים מצויים מאמרים לעשרות המבארים את דברי התורה, הנביאים והכתובים על המשיח. נותרה רק השאלה איך יתגלה לעם ישראל ולעולם, האם אמנם יבוא תוך כדי ניסים ונפלאות גדולים, או שבראשיתו לא יהיה אלא ככל מנהיג גדול. וזמן מועט לאחר מכן יכבוש את כל העולם בכחו הרוחני הגדול.

חז"ל השיבו על שאלה זו: "זכו - עם ענני שמיא, לא זכו - עני ורוכב על חמור". אם יזכה דור הגאולה, יבא המשיח כאילו עם ענני השמים, היינו יגלה את כחו האלקי באופן שלא יוותר מקום לספק כי אכן זהו הגואל האמיתי והיחיד של כל האנושות. ואם לא יזכה הדור, יבא כעני ורוכב על החמור, ככל אדם הבא רכוב על חמור שאין איש שם לב אליו, ורק מאוחר יותר יתגלה אשר לפי גדולתו ראוי היה לו במרכבה של זהב.

הרמב"ם, שעיבד את כל המשא ומתן שבגמרא לפסק הלכה, לא היה לו כמובן, מה לומר באופן ש"זכו - עם ענני שמיא". באם יבא משיח ויגלה את כל כחו האלוקי, יכירו בו הכל מיד בלי צל של פקפוק. השאלה היא רק, איך ידעו ישראל כי הוא המשיח, אם יבא כבן אדם רגיל, ולא יגלה מתחילה גדלות כה רבה?

למקרה זה הסיק הרמב"ם מפירושי חז"ל את ההלכה הבאה (הלכות מלכים פי"א ה"ד):

"ואם יעמוד מלך מבית דוד והוגה בתורה ועוסק במצות כדוד אביו, כפי תורה שבכתב ושבעל פה, ויכוף כל

קובץ זה נדפס
ע"י הרה"ח ר' זושא שי' ריבקינ
לזכות
כ"ק אדמו"ר שליט"א - מלך המשיח
שיבוא ויגאלנו בשנה זו
שנת תשמ"ג

אורייתא

אורייתא

את העולם כולו, שיצליח להשיב את ישראל על כנם בארץ ישראל, לבנות את בית המקדש ולעשות את ארץ ישראל, התורה ובית המקדש למרכז הרוח והאמונה לכל עמי העולם בלי יוצא מן הכלל, ומובן מאליו שסוף כל סוף לא יקום הדבר בלעדי ניסים ונפלאות.

מי הוא מלך המשיח?

כאמור, מכריז הרבי השכם והערב כי דור זה הוא דור הגאולה. ולפיכך עלינו לקיים את פס"ד הרמב"ם שהרבי הזכיר ברבים עשרות פעמים, ולחפש אדם מנהיג שהוא מבית דוד ועוסק בתורה כדוד אביו, לפי כל הסימנים שהרבי מזכיר בשיחה. וכאשר יעזור השי"ת שנמצא את האדם המתאים, אזי יש להדבק בו ובדרכיו ולהשמע להוראותיו כדי להביא להתגלותו המהירה בחסד וברחמים.

מי הוא באמת אותו אדם?

בערב מתן תורה (בשלשת ימי ההגבלה) הבטיח הקב"ה למשה "וגם בך יאמינו לעולם". אדמו"ר הזקן נ"ע מביא את פירושו של האבן עזרא, לכאורה מה החידוש בהבטחה "וגם בך יאמינו לעולם" לאחר שכתוב לפני כן "ויאמינו בה' ובמשה עבדו". הרי היתה להם אמונה במשה ולשם מה ההבטחה החדשה. כ"ק אדמו"ר הזקן מסביר ש"ויאמינו בה' ובמשה עבדו" - פירושו שהאמינו בעקרון ענין הנבואה ושקיים רבי והוא נביא, אך לא כולם האמינו בהכרח כי משה הוא האיש והוא הנביא. החידוש שנתחדש בעת מתן תורה הוא שגם בך באיש משה יאמינו. והאמונה באיש זה שהוא הוא נביא ה'. דבר זה נתחדש בעת ההכנה למתן תורה. וזוהי ההבטחה "וגם בך יאמינו לעולם".

כאשר נמצאים אנו בערב הגאולה, דקות ספורות לפני הגאולה, לא מספיקה האמונה הכללית שמשיח בוא יבוא, אלא חייבים לדעת גם מי הוא המשיח, וכפס"ד הרמב"ם הנ"ל.

אל אחד מגדולי אדמו"רי פולין בא חסיד וטען, כיצד אינו מוחה על כך שאומרים שהרבי מליובאוויטש הוא משיח. ענה אותו רבי לחסיד: הנה נתבונן. אנו הרי מאמינים שמשיח יבוא בכל יום, כך אנו אומרים ב"ג העיקרים. אם כן הרי משיח נמצא עתה בגוף גשמי, כי אם הוא לא קיים, הרי איננו יכול לבוא היום. אתה, פנה הרבי לחסידו, יודע היטב שאינך משיח, ואני יודע בעצמי שאינני משיח, ומישהו הרי חייב להיות משיח, אז מה חשוב לך שהרבי מליובאוויטש הוא המשיח. האם יש לך להציע מישהו יותר טוב ממנו?

המשיח נמצא בינינו, ועלינו לחפש אדם שיש בו את

אותם הסימנים, אותם מציין הרמב"ם. וכאשר אנו מתבוננים בדרכי פעולתו של כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש, ש"מנחם" שמו ו"צמח" שמו, והוא מזרע דוד גדול בתורת הנגלה ותורת הנסתר הלוחם מלחמת ה'. דואג לכל יהודי ויהודי באשר הוא ואיננו מוותר עם שום יהודי יהיה מצבו הרוחני אשר יהיה. בפעולותיו העצומות, העקביות והבלתי מתפשרות, הביא למהפכה עולמית בשטח של קירוב הלבבות. שליחיו מפוזרים בכל קצוות תבל להצית את הניצוץ היהודי ולהכין את העולם לקראת הגאולה. במשך שלושים שנות הפעילות הענפה נקעה חומת ה"קליפה" של המאה העשרים, אותה ס"א קשה ונוראה שבדורנו המתנגדת בכל מהותה לגאולה ובמערכה זו הטילה את כובד משקלה. הרבי זעזע חומה זו, ומכין את העולם לקראת הגאולה העומדת להתבצע מיד, נאו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א שהוא משיח ה', איננו נבחר על ידי העם, לא על ידי קביעתם מקבל הוא את המינוי הנכבד. הרבי נבחר על ידי הקב"ה כמשיח וגואל העם, כשם שמשה רבינו נבחר על ידי הקב"ה כמושיעם של ישראל. הרבי - המשיח אינו זקוק להסכמה כלשהי של אדם בשר ודם לתפקידו הנוכחי. הסכמתם או אי הסכמתם אינו מעלה ואינו מוריד לגבי משיח. אך היות והגאולה הנוכחית תהיה באופן של ו"אתם תלוקטו אחד אחד" ואף יהודי לא ישאר בגלות, ולכן כ"ק אדמו"ר שליט"א - מלך המשיח, שהוא אוהב ישראל עצום, ומוסר את נפשו בפו"מ עבור כל יהודי ויהודי, גם כזה אשר רק בשם ישראל יכונה, רוצה למשוך את כולם בדרכי נועם ובחסד ורחמים רבים. ומכאן גם הפניה אל כל אחד ואחת ברגעים האחרונים של הגלות.

ובקרוב ממש יתגלה כ"ק אדמו"ר שליט"א - המלך המשיח בכל פארו והדרו "וישכיל וירום ונשא מאד" עד שיהפוך את כל העולם כולו לעבדו שכם אחד והיתה לה' המלוכה".

קובץ חידושי תורה בעניני המלך המשיח והגאולה השלמה, כפר חב"ד, תשמ"ג

ניתן לשלוח טורים, רשמים, סיפורים וענינים בקשר להרב גינזבורג שישוּבצו בגליון הבא

ראה זה חדש

יצא לאור עולם!

קובץ מפרשים

חוברת ג' - זמן קיץ

חובה ללומדי פרק כל שעה

ראשי ישיבות, ר"מים,

משיבים, ותלמידים

ישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש ראשון לציון

אייר התשע"ט

קובץ מפרשים

חוברת שלישית

זמן קיץ

שם התלמיד: _____

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

- מבית היוצר של תות"ל ראשל"צ -

להשיג בהמייל דמערכת החייל, בישיבה, ואצל הנוציג ב770.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

בשורה טובה לרמי"ם וללומדים

'קובץ מפרשים' של ישיבתנו תות"ל ראשון לציון התקבל בברכה בכל הישיבות ומהווה כלי עזר לרמי"ם בהכנת השיעורים, לתלמידים בהבנת הדברים ובכלל לכל מעיין, לקראת התחלת 'זמן' הבא עלינו לטובה שנת ה'תש"פ בכוונתינו להרחיב ולהעמיק את הפרוייקט ולהופכו לנכס צאן ברזל לכל דורש.

אנו פותחים את הדרייב 'ונגלה כבוד הוי' כבר מעכשיו להתחיל לעבוד במשותף על הסוגיות במסכת קידושין, כך שבפתיחת זמן 'אלול' הקרוב יתאפשר להוציא לאור מיד קובץ מהודר שיקיף את כלל הסוגיות באופן עמוק, מובן ונגיש.

המטרה לקרב את לימוד המפרשים לכל רמות התלמידים ולתת להם 'בית יד' לצלול לעומק הסוגיה גם בכוחות עצמם.

פרוייקט מהפכני כזה דורש את השתתפות כולם. ולכן תנתן הרשאה לכל ר"מ או ר"י שיבקש להיות חלק מפרוייקט

'קובץ מפרשים' השלם על מסכת קידושין

במייל Nigle8@gmail.com

בדרייב זה כדאי לעלות סיכומים, דוגמאות למבחנים, עיונים, ביאורים ושאלות כך שעל ידי 'איש את רעהו יעזור' נוכל בכוחות משותפים לברך על הפרוייקט הגדול הזה לנחת רוח כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

עצם הדבר או רק על תואר הדבר וכו'. לענין זה השלכות רבות במאד. הפעם נביא את עיקרי הדברים ונרחיב בהם בהמשך. המדור נערך ע"י הרב שמעון שי' ויצהנדרלר – רה"י, הרב יוסף יצחק שי' רוך – ר"מ שיעור א' לעיונא, הרב חיים שי' טל – נו"נ לעיונא. בשיתוף פלפול התלמידים – הת' מנחם מענדל שי' וייס.

הננו מגישים בזאת את מדור 'אוצרות' חלק טז. המדור הפעם יחולק לשני חלקים – הקדמה ונקודת הדברים ובמדור הבא נערוך, בעז"ה, לקט מחלק נכבד מהפלפולים שנכתבו במרוצת השנים על נקודה זו.

הנושא הוא אחד העיקריים בתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בדיני חמץ והוא החקירה האם איסור חמץ חלק על

חומר וצורה בחמץ (הקדמה)

ג. מצד מצוות האדם להשבית את החמץ - בשורש המושג 'תשביתו' - לקוטי שיחות חלק ז' בחוקותי(א). מתוך נקודות אלו מסתעפות עשרות(!) נפק"מ הלכתיות. חלקם הגדול נסמן בהערות ללקו"ש, וחלקם התגלו על ידי 'תלמיד ותיק' בלמעלה ממאה חמישים הערות שנכתבו במרוצת השנים בנושא זה. הנושאים הנידונים בקבצי ההערות במרוצת השנים, נחלקו באופן כללי לארבע מחלקות כלליות:

א. הסברה. כלומר הבנת המושגים בצורה הנכונה של 'חומר', 'צורה', 'עצם', 'תואר'. משום שבמושגים אלו עצמם מוצאים אנו חילוקים מהותיים בקרב גדולי החוקרים הראשונים שכתבו מושגים אלו בכמה פנים. הסברת המושגים נוגעת מאד להבנת השיחות ובעיקר להשלכות ההלכתיות (ראוי לעיין במבוא שכתב הרב משה שלמה כשר לספר 'צפנת פענח על התורה' וכן בספר הנפלא 'צפנת פענח במשנת הרבי' (בהוצאת ועד להפצת שיחות) - ערך 'חומר וצורה').

ב. שקלא וטריא בהנחות היסוד של השיחות. בצפע"נ מניח כיסוד שנקודת חקירה זו נובעת ממחלוקת התנאים - רבי יהודה וחכמים באופן ביטול חמץ - שריפה או גם מפרר וזורה לרוח. אולם בהשלכות ההלכתיות הממשיכות את החקירה הזו, מוצאים אנו נפק"מ בדעות שסוברות להיפך מר"י ועכ"ז סוברות כמוהו בחקירה - שהאיסור על החומר, או להיפך.

ג. הבאת דוגמאות נוספות שעל פיהם מיושבות סוגיות ושיטות ראשונים בכל מהלכי הסוגיות. כלומר בשיחות מובאות כעשרה נפק"מ והשלכות ובהערות הוסיפו דוגמאות רבות (רק כדוגמא באחד מקבצי ההערות כתב אחד התמימים מערכה לפיה כחמשה עשר סוגיות בפרק הראשון בפסחים קשורות למהלך חקירה זו והרחיב בכל הפרטים שבדבר).

ד. דיוקים בהבנת השיחות עצמם ובמהלכם ואופן ההסברה בין ליקוט אחד למשנהו שיש בהם שינויים

בתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א רווחת חקירת יסוד בהסברת והגדרת איסור חמץ ומצוות ביעורו. האם האיסור הוא על עצם הדבר או על תוארו, במילים אחרות האם האיסור הוא בחומר הדבר או רק בצורתו, ובאופן נוסף האם האיסור הוא בהחפצא של הדבר או רק לגברא, ובעוד אופן האם האיסור זהו מדיני זמן הפסח, או שבזמן הפסח מתגלה האיסור העצמי של חמץ מצד עצמו.

חקירות אלו מקורם טהור בתורת ה'צפנת פענח' להגאון הרוגטשובי, אלא שכמו בכל מקום בתורתו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מקבלים הדברים פנים חדשות באורך, רוחב ועומק.

סוגיית 'חומר וצורה' נחשבת גם כסוגיא חסידית המגדירה את מציאות כל העצמים שבעולם ושל האדם. במבוא שכתב הרמ"מ כשר לספרו 'מפענח צפונות' מקשר כל דיון זה לעולם המחשבה החסידית והקבלית שבעל ה'צפנת פענח' היה אמון עליו. והרי לנו שחקירה זו קשורה ליסוד של חיבור נגלה וחסידות, שזה מעיקר תורת ה'לקוטי שיחות' וחידוש תורתו של משיח.

שלשה ליקוטים יצאו לאור סביב חקירה זו בחמץ, והם נוגעים בשלש נקודות:

א. מצד גדר מהות ה'חמץ' לכשעצמו - האם הוא מושג של עצם או רק של תואר וצורה (לקוטי שיחות חלק טז וארא(ה) - ושם שזה השתלשל מגדר טומאת מצרים עד כמה חדרה למציאות העולם).

ב. מצד דיני איסור חמץ - האם זה איסור המכיל חיובים על עצם הדבר או רק על צורתו. בנקודה זו יש כמה פרטים: האם זה דין במצוות היום של חג הפסח, או דין כללי שרק מתגלה בפסח. וכן במה מתבטא האיסור - באכילה, הנאה, הנאה המביאה לידי אכילה או הנאה עצמית, וכן 'בל יראה' - לקוטי שיחות חלק טז בא - יוד שבט.

בסגנון ההסברה והנפק"מ ההלכתיות.

בחוברת 'אוצרות' שי"ל מתוך כל מדורי ה'אוצרות' ב'החייל' (ניסן ה'תשע"ט), נידונה כבר חקירה זו בפנים רבות, ובעיקר בסוגיית 'איסורי הנאה' שהיא ההשלכה הראשונה מסוגיית 'חומר וצורה בחמץ' (פרקים ב' - ו'). במדור הבא נעסוק בנושא אחד והוא הערה 41 בלקו"ש חטז בא - יוד שבט שנידונה רבות

מאד בקבצים. ההערה משייכת את המחלוקת בגדר 'ביטול' חמץ האם הוא מצד 'ביטול בלב' (דעת רש"י), או מדין הפקר (דעת תוס') - לחקירה האם האיסור והחוב על האדם הוא על ה'עצם', 'חומר', או רק על ה'צורה' וה'תואר'.

א ווארט אין נגלה

הת' מנחם מענדל שי' דונין - ש"ב

גדר שעבוד משכון

איתא בגמ' : "אביי אמר למפרע הוא גובה רבא אמר למפרע הוא גובה", רש"י על אתר כותב במה מדובר ב"שיעבוד לו נכסיו שאם לא יפרע עד יום פלוני גבה מנכסיו".

ה"פני יהושע" מסביר את רש"י, מה שרש"י כותב על מחלוקת של אביי ורבא זה האם שיעבודא דאורייתא או דרבנן. אביי שאומר 'למפרע הוא גובה' סובר שזה דאורייתא שמלכתחילה זה היה של המלווה שהתורה שמה אותה אצלו. משא"כ רבא שאומר מכאן ולהבא הוא גובה, הוא סובר שזה דרבנן מדוע? כי כל עניין השעבוד הוא שיגיע זמן הפירעון ולא יפרע למלווה אז כדי שלא תנעל דלת בפני לוויין אז זה משתעבד זאת אומרת מעכשיו, ואחר כך פורך שא"א לומר זאת כיוון שמצינו בגיטין שיש מחלוקת בין אביי לרבא בדיוק הפוך מהדעות שלנו זאת אומרת שאביי סובר שזה דרבנן ורבא דאורייתא.

לכן מבאר הפני יהושע שלכן מסביר רש"י מדגיש ששעבד לו נכסיו, יש פה מקרה מיוחד ששעבד לו נכסיו בפיו בפירוש, ועל זה המחלוקת האם גם בפירוש שאומר לו שיעבוד יש למפרע או מכאן ולהבא.

כדי להבין זאת צריך להקדים מהם סברת המחלוקת ובהקדם נוסף: מהו עניינו של שעבוד בכלל? שעבוד עצמו מוסבר בשני אופנים:

א. התחייבות [ובלשון הרגיל: זה דין החל על הגברא] שהלווה לוקח אחריות להחזיר את ההלוואה או ממנו או משדותיו ובדקות יש לומר שבהתחייבות גופא יש ב' אופנים: שאם לא לקחתי ממנו הראשון אני לוקח משדותיו השני או שמלכתחילה כל נכסיו שווים לגביה.

ב. קנין [היינו זה חלק בלתי נפרד ממערכת סוגייתה קנינים החלים על הדבר עצמו - חפצא]. ברגע ההלוואה יש למלווה חלק בשדה עצמו ולא רק שהלווה מתחייב על כך.

לכאורה אפשר לומר שאביי שאומר 'למפרע הוא גובה' - סובר ששעבוד זה קנין שברגע ההלוואה יש לך צד בדבר עצמו, משא"כ רבא שאומר מכאן ולהבא סובר ששעבוד זה התחייבות שברגע שלא שילמת אתה מתחייב.

אבל אליבא דאמת נראה לומר שגם באופן ההסברה ששעבוד הוא קנין יאמר רבא שקנין יתפוס רק מכאן ולהבא על דרך קנין על תנאי שבקנין על תנאי יש לנו חקירה האם יתפוס משעת הקנין או משעת התנאי (כפי שחקר בזה ב'קובץ שיעורים' כתובות ח"ב).

ובזה היא המחלוקת שלנו.

ועוד יש לומר דאף באופן ההסברה של התחייבות תהיה מחלוקת האם כשיש התחייבות להחזיר את כסף ההלוואה שעל ידי התחייבות זו, יש התחייבות נוספת שבאם לא יחזיר ישלם משדותיו. האם ההתחייבות לשלם משדותיו, מתחילה רק לאחר שלא שילם במעותיו או שזה משתעבד תחילה על דרך שעבודא דר' נתן לפי זה יומתק שכל מהלך הגמרא להבין סברות המחלוקת באופן זה.

והנה בתורתו של הרבי מלך המשיח שליט"א מוצאים אנו שיש התייחסות לסוגיה זו בקצרה והיא בלקוטי שיחות חלק יט חג הסוכות א' שם דן בגדרי 'לך' בהבדל בין 'לך' של ד' מינים שם מוכרחים 'לך' בשלימות, ו'לך' בסוכה שם יוצאים גם ב'כשלך' ולכן מותר סוכה שאולה. אולם סוכה ברשות הרבים אינה כשאולה והיא גם לא 'כשלך', אבל אינה גזולה, עיי"ש ומקשר כל זאת הרבי שליט"א בהערה 11 לסוגייתנו לענין גדר חמץ של משכון לדין 'לא יראה לך' ("בגדר של 'לך' ישנם כמה חילוקים... סוגי משכון בנוגע ללא יראה לך"). ואולי י"ל כי על פי כל המבואר לעיל הרי החקירה בגדרי שיעבוד נכסים שייכת גם לסוגיית 'לך' עד כמה הדבר נחשב כ'לך'.

החזיר

סיפורו של 'תמים' /

של אותו חיוך מעולף עלתה לרגע על פניו.

אך מיד הבין דובי כי נעשתה כאן טעות נוראה. איזו מין עווית לא רצונית השתלטה לרגע עליו, פניו התעוותו כמין אדם שהגיעה אליו מכה בפתאומיות...

אין ספור מחשבות רצו במוחו בשניה אחת ממש... כן... גם באותו ערב ראש השנה של התאונה, וייס המכולתניק הודיע לו זאת בפתח המקוה. ממש כאן, על ממקה שלו - - -

לרגע הוא חשק את שפתיו בכוח איתנים, ובפועל ממש נשך את שפתיו, אך גופו הכריע אותו. המגבת נשמטה מידו ארצה, מבלי כל מילה גופו החל לרעוד. בפועל ממש. הוא ניסה לכסות בידיו את פניו, אך קול בכי שבור ומרוסק החל להתפרץ ממנו...

הוא תפס בשתי ידיו את מרזב מי הגשמים ליד הכניסה ו... החל לצרוח-בבכי בלתי נשלט בלי קול.

"ד... ב... י... ר... ד... ב... י... ר..."

מוחו של דובי החל לפעול במידי, "אסור שהתמימים יראו זאת... צריך לפנות אותו מכאן... עכשיו זמן קימה... רוץ תקרא לר' זעליג... שיבוא הרגע להרגיע את הראש ישיבה... תקרא לוייס המכולתניק שיביא את הציוד של הצלה... הוא עומד להתעלף..."

אך את הנעשה אין להשיב, מוכי תדהמה עמדו שם אלכס לנסקי, יוסי זר ויענקי הניג...

הבכי של ר' יודל המשיך...

כאילו כל צרות כלל ישראל על כתפיו... מחשבות מדכאות ומבלבלות שונות ומשונות רצו במוחם הצעיר של התמימים, חוץ מיענקי הניג שכמו נהנה לראות את העוצמה הרוחנית של הראש-ישיבה שלו כמו בסיפורים... "הוא בוכה על גזירת

פוק נ"ו

/ חוזר וניעור

"זו היתה הלשנה, בטוח. איך הם בדיוק ידעו שדביר היה בבית בכרמים? בשנים האחרונות בקושי הוא היה שם, ובדיוק עכשיו...?". הוא כחכח בגרונו מצרידות של קימת-בוקר וענה "קונספירטור היית וכך נשארתי. אתה באמת חושב שלי'הודה'לה הולך-רכיל' איכפת מזה, ואין לו מה לעשות רק להלשין על דביר נגבי? יש לו בעיות אישיות משלו... זה כנראה נוהל שגרתי של צה"ל... ואם הלשנה אולי דווקא חגי מכרמים הלשין? השורה התחתונה דביר נגבי בצבא... דב...".

יום חמישי.

שש וחצי בבוקר ביציאה מהמקוה בעיבל.

דובי המדריך לייבוש קופרמן ודודי סגל שהיה ער מהלילה, מדברים-מתווכחים האם זו הלשנה, האם דביר מיוזמתו התבלבל והחליט בהשפעת חגי להתגייס או שזה 'סתם מקרה'. איש מהם לא שם לב לדמותו של ר' יודל שכבר נעמדה לידם בעיצומו של ויכוח. ברגע שדובי המדריך הבחין בו, הוא תפס את דובי סגל בידו, והשתיקו. הוא ידע שלא מודיעים בשורה כזו לראש הישיבה על הבוקר בכניסה למקוה, אך ר' יודל רק שמע מרחוק את המונח 'דביר' ומיד שאל "מה שלום דביר? כבר הסתיימה השבעה, איפה הוא...".

לייבוש ודובי המדריך שתקו, אך דודי סגל בלי למצמצץ ענה ביוהרה מטופשת:

"מה פירוש איפה דביר? הרב לא יודע? הוא התגייס לצבא"! - - -

לרגע דובי חשב שטעה, היתה שם שניה אחת שר' יודל לא הגיב מאום, אפילו איזו תנועה לא רצונית

הגיוס" הרהר במין מחשבה רציונלית-קרירה... "זה ממקה... זה רק ממקה..." , הרהר בעל-כרחו לייבוש קופרמן...

"ר' יודל... ר' יודל... בוא נעלה הביתה... זה לא בריא לתמימים לראות זאת... מה הרעבע רוצה עכשיו... הרעבע רוצה שנטפל בזה... אפשר להוציא אותו...". ר' יודל הביט לרגע בר' זעליג ואמר בקול חלוש "נשארנו בלי כלום" - - -

ר' זעליג השתומם. הוא תמיד הבין שיש כאן משהו אפילו רוחני מעבר לרגיל. בעצם בגלוי כמעט לא ראו את דביר משוחח עם ר' יודל. בעצם גם את השיעורים כלליים של ר' יודל הוא לא בדיוק הבין. בסדרי נגלה הוא ישב רק כי 'כך המלך אמר לראובן דונין שבלי נגלה אי

אפשר להיות של הרבי', דומה כי דביר מעולם לא עלה לביתו של ראש הישיבה, הקשר ביניהם היה יותר באופן נפשי. מפעם לפעם הם החליפו מילים בזאל, או בעת התוועדות, אך אצל ר' יודל כל קשר הוא רוחני בלבד.

דובי היה אובד עצות. יותר ויותר בחורים עמדו שם. בכיו של ר' יודל כבר דעך, אך הוא עדיין היה מסוחרר.

לפתע מתוך המעגל הקטן שעמד סביב, התקדם לו רועי יצחקוב והתקרב לראש הישיבה. "מה הוא בדיוק מחפש כאן" הרהר בכעס דובי המדריך... אך רועי ניגש במין הכנעה-מקובעת ואמר "היום זה השיעור כללי... יש מראי מקומות לשיעור?".

"מטומטם! כל השכל שלו זה 'שכל הנקנה' בלבד. אין לו טיפת אינטליגנציה רגשית... עכשיו בדיוק הוא שואל זאת?...". הרהר דובי בכעס.

אך לפתע. בלי כל הכנה. ר' יודל סובב פניו, הביט במבוכה בסובבים, הביט ברועי והחיוורון האיום בפניו התערבב בסומק קל, ובקול צלול ענה "כן... כן... בוודאי יש שיעור כללי... הנושא הוא 'חזור וניעור' בתערובות... שילמדו שלחן ערוך סימן... שילמדו... יש הערה בלקוטי שיחות חלק כב קדושים... יש הרי הרכבה שכלית והרכבה מזגית, ההבדל מתי חזור וניעור... שילמדו מפענח צפונות פרק א'...".

בבת אחת מבטיהם של ר' זעליג ודובי המדריך

נפגשו. "כן, אכן תורה מגינה ומצילה בפועל ממש" הרהר ר' זעליג על דברי ר' יודל בישיבת צוות האחרונה, אך דובי המדריך כבר היה עסוק בפינוי הבחורים לזאל לקראת חסידות בוקר...

*

כאשר ראש הישיבה עלה לביתו, השעה היתה כבר אחרי שבע. בדרך כלל בימים כתיקונם בימי חמישי ר' יודל מתכוון לשחרית, פעמים בלימוד משותף עם ר' זלמן ופעמים לבד, לאחר מכן הוא מתפלל ומתחיל להכין את השיעור-כללי. הכנת השיעור כללי היא מלאכה בפני עצמה, כאשר נשאל פעם ר' יודל על ידי רועי יצחקוב מדוע לוקח כל כך הרבה זמן הכנת השיעור הרי לראש הישיבה יש מחברות ובהם הרבה סוגי שיעורים מהשנים

שקדמו, השיב ר' יודל כדרכו

"ענין אמירת שיעור הוא

העברת מסורת התורה

מדור לדור, שהרי

אפשר לכאורה שכל

תלמיד יקרא לבד

שיעורים בספרים,

אלא זה צריך להיות

דייקא 'תורה שבעל-

פה' איש מפי איש,

אם אני רק מצטט

מהזיכרון, הרי יצא שבשנה

זו התלמידים שיושבים בשיעור

לא יקבלו 'ממני', אלא מדיקלום

מהמחברת, ולכן אני כל שנה צריך מחדש לחיות

את כל הענין ושהקושיה שנשאלת תהיה קשה לי

שוב השנה מחדש. לכן צריך ללמוד את כל הסוגיה

מחדש לגמרי..."

אבל הפעם כשעלה לביתו הוא עמד מול ארון

הספרים, הביט בתמונתו של הרבי מלך המשיח

שליט"א, התבונן בה. התמונה מנ"ג על המרפסת...

במוחו רצו אלפי רגעים - חיוכים, שיחות, מאמרים,

חלוקות, יחידויות ו... נ"ג על המרפסת... דווקא

אז כאשר היה נדמה כי... דווקא אז התגלה מבוע

חדש של כוחות. הוא נזכר בהתוועדות מייסרת

שהיתה בקיץ תשנ"ב, שבה ישבו כמה משפיעים

ממונטריאל וביכו את המצב החמור שאין לו אח

ורע 'מיום תחילת החסידות ממש! האלטער רבי

היה במאסר כמה עשרות ימים, הפריערדיקער רבי

היה במאסר כחודש ימים, אבל כאן? קיץ שלם!!?

כלה קיץ ועדיין לא נושענו!

אחד החסידים שישב שם, לא היה מן המשפיעים

וגם לא היה מי יודע מה מן השפויים בדיוק, אך

בשש השעות האחרונות הנושא הבלעדי בזאל היה תפיסתו של דביר נגבי לצבא. עשרות גרסאות עלו וירדו. יש שטענו שדביר בכלל ברח מהחלון כששמע את דפיקות המשטרה והתחבא בביתו של חגי ומאז הוא מסתתר היכן שהוא ולא זו בלבד אלא הוא אף הצליח לשכנע את חגי בצדקת הדרך ואף חגי אף הוא בדרך לעזוב את הצבא ולהקדיש כל שעותיו ללימוד תורה, יש שהסבירו שאכן תפסו אותו וחגי דווקא היה זה שהלשין עליו אך הוא עתיד להשתחרר. לדבריהם הם יודעים בוודאות גמורה מתוך עדויות של כל המעורבים בפרשה כי בשש השעות האחרונות ר' יודל היה בקשר רציף עם עסקנים מ'העדה החרדית' במטרה לשחרר את דביר שנקלע בטעות לכלא הצבאי... ויש כאלה שעמוק בפנים צהלו. כן דביר נשבר והתגייס מרצון

- - -

"תמיד ידעתי שמשהו אצלו לא כשורה. כל קיצוניות סופה להתפוצץ. ר' זעליג תמיד צדק וגם הפעם הוא צודק! וראש הישיבה?... ראש הישיבה נקשר אליו רגשית, ובכלל כוונותיו היו טובות ור' יודל רצה לסייע לו לעלות על דרך המלך ולכן עזר לו, אך ר' זעליג שוב צודק!"

כן זה היה לייבוש קופרמן. הוא לא רצה לחשוב כך. הוא רצה לזנוח את סגנון החשיבה הבעלת-קבעוני הזה, אך מה לעשות, כנראה, הרהר לעצמו בכאב, הוא קורץ מחומר אחר. "מאותם חומרים בריאים ויצוקים שיודעים לאזן בין הקצוות", כן, "כמו שאמא אומרת".

רק אחד כבר לא היה שותף לכל השיח הזה - ראש הישיבה בעצמו. ר' יודל חזר לעולם שכולו אלוקות והשיעור בענין 'חוזר וניעור' כבר עמד בקצה לשונו. כולם היו בטוחים שמהו בשיעור יעסוק ב'סוגיית דביר נגבי', אך כמה שלייבוש התאמץ לנסות להבין משהו - הוא לא הצליח. "אתה לא מבין מה זה יהודי שכולו תורה" לחש יענקי הניג ללייבוש תוך כדי להט השיעור, "אין לך את המושגים בכלל. גדלת על פסיכולוגיה ועל בעלבת-שקייט של גזע וקהילתיות. ראש הישיבה עשר דרגות מעל האנשים שאתה מכיר". לייבוש התאדם, "מי זה הפוילישער שמטיף לי, יום בהיר הוא בכלל יעזוב את חב"ד ויתחתן עם איזו בת דודה מהמשפחה שלו ותמיד יגיד 'אני יודע

צילום יואב זיתון

הוא לא פסק מלומר "מ'דארף לערנען דעם טו"ב שבלקוטי שיחות בפרשת שמיני שם מבואר כל הענין... הרי כ"ז אד"ר הוא תוצאה מהדפסת המשך תער"ב החדש! [הערת מערכת החייל: בחורף תשנ"ב הדפיסה מערכת 'אוצר החסידים' את המשך תער"ב במהדורה חדשה לאור הוראת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א. על ייחודיותה של מהדורה זו כתב הר"ש שי' קראוס בסיום חלק השלישי של ההמשך וראה גם מבוא ל'מסתר צפונותיך'] הרעבע מסר נפשו על הדפסת התער"ב במהדורה חדשה מהכתי"ק! ושם היסוד של הליקוט בטו"ב שבלקו"ש פרשת שמיני!"

בשעתו ר' יודל לא התבונן בדבריו, עתה הוא החליט שצריך ללמוד זאת. הוא ניגש לארון הספרים, הוציא לאור את כל המהדורות של כרך יז לקוטי שיחות, את מאמר 'ונחה תשכ"ה' המוגה והבלתי מוגה ואת המשך תער"ב הן במהדורתו של שנת תשל"ז והן את מהדורת תשנ"ב והחל להגות בהם.

"הרי זה המאמרים של ניסן תרע"ה - ההמשכים של ע"ב שנאמרו בסמיכות ובקשר לבר-מצוה של מלך המשיח! ובשנת היובל לאמירת המאמרים האלו חזר עליהם הרבי שליט"א בניסן תשכ"ה, וגילה עוד גילויים נעלים בזה! דווקא אז בתקופת הבר-מצוה, הרבי נ"ע גילה כיצד החושך עצמו מאיר. אז התחילה להתגלות העבודה שהתחתון-תחתון ביותר מתחיל לגלות אור הוי'! דפיקות בדלת.

ר' יודל הביט לשעון ונבהל. השעה כמעט 1 בצהריים! שש שעות ר' יודל עומד-יושב ומעיין כל כולו ב'חושך עצמו יאיר'! פניו היו לזהטות באור יקרות. כן, הכל אלוקות. כפשוטו ממש! רועי יצחקוב עמד בפתח הסלון.

הוא הביט על השולחן העמוס בספרים והיה בטוח שראש הישיבה עוסק בשיעור-כללי, אך כשהתקרב תמה בקול "עומד להיות היום שיעור בחסידות...?". ר' יודל הביט בו ופלט בחצי פה 'זה לא בשביל השיעור, זו מכונת הנשמה... פשוט בשביל לחיות!... השיעור כללי כבר יתחיל..."

באחד בדיוק ר' יודל הופיע בשערי הישיבה. הזאל היה מלא.

שם ערש הולדתו של 'החייל', שם נוצקה תבניתו ועוצבה דמותו, במזיגה של נפשות ומרכיבי אישיות. שם, בזאל של תומכי תמימים ראשון לציין.

מקרוצי חומר. מבשר ודם. מהם נוצר ועוצב. מן העפר - מתוך לבטי הנפש ושוחות העצבות אותם חווה כל תמים, מהול במים - תענוגים של העולם, של גיל הנערות, וגם של אלוקות ושל הישגיות, מנת חלקם של אי אילו מהתמימים. מן האש - ממלחמת ההשרדות, מכעסי החיכוכים, מלהט הגאווה והאגו המסרב להעלם, ומתקיפות של גאוות-יחידה חסידית. ומן הרוח - מנישנושי ה'חסידישע דברים בטלים', מהתרברבות ילדותית פנימית, וכנגד תהומות של ריקנות ותמהון לבב.

זהו ויכוח של תוהו ותיקון, התכתבות מסועפת בלתי נגמרת של רצוא ושוב, של כמיהה ושל התיישבות, של צורה וחומר, של איכות וכמות, של שכל ומידות, של הגיון ורגשות, של אמונה ודרכי הטבע. כשזה קם זה נופל ולאום מלאום יאמץ.

מכל אלו, קם הגולם הזה, קרם עור וגידים ונפח נשמה באפו שלו עצמו, והולך את רגליו. ניקז את עוצמות נפשו האלוקית ואת רוב התבואות של נפשו הבהמית והפנה אותם במיקוד ישיר אל עבודת העבודות, קבלת פני משיח צדקנו. יוצר ברצונו או שלא ברצונו דמות תמהונית-סגפנית המתפתחת לה לאיטה לדמות התמים האולטימטיבי - המצוי תמיד בעיצומה של עבודה עצמית וכללית.

*

האכסניה לדברים אף היא בכור-היתוך של עופרת על הנייר בגליון 'החייל', היוצא לאור ומאיר תמידין כסדרן (עד כתיבת השורות האירו את אור העלם כ"ז גליונות) ללא צלצולי כוחנות, ללא תויות (יארליקיות, בלשון יומן המאסר), או בלשון העולם הכוחני - 'יוצא לאור ללא מטרות רווח'. גיבור הסיפור כמו אכסנייתו חותרים ונלחמים אל היעד הנכסף.

מי בסוף ינצח?

המלך ינצח.

תצטרפו אלינו למסע הזה, אל עמקי נפשו של דביר, ומנפשו, אל נפשנו שלנו. חיילים אנחנו.

של המלך - - -

יחי המלך!

תורת חב"ד... אך הוא התאפק ושתק. "אולי בכל זאת יש משהו בדבריו של יענקי הניג? בכל זאת גדלתי שנה וחצי עם דביר, יש בו משהו של אמת. לא! לא! יותר אני לא יתפתה! ר' זעליג צודק! ואפילו דובי המדריך צודק! קיצוניות זו סכנה! דביר נגבי הוכיח זאת! בזאת הסתיימה פרשיית דביר נגבי בחיי!" - - -

הוא לא הצליח להתרכז כבר בשיעור, למרות שניסה. הרמז היחיד שאולי מצא בכל השיעור העמוק ל'פרשיית דביר נגבי' היתה הכותרת ששוב ושוב חזרה באופנים שונים:

"דבר בטוח שזה 'חוזר וניעור' כי אין כאן התעצמות והרכבה מזגית, רק הרכבה שכנית [הערת המערכת החייל: דהיינו דברים הקרובים זל"ז, מלשון שכן] של האיסור עם ההיתר, כלשון הרוגוטשובער, לכן בפסח בו 'שם חמץ' הוא בעצמיות של האיסור הרי החמץ 'חוזר וניעור', ואולי בעצם כמו שמובן מלקוטי שיחות חלק טז וארא, גם בקדושה כך הדבר. עם ישראל היה 'חוזר וניעור' למרות שהיה בתערובות בין העמים. כן זה חלק מ'אין עוד מלבדו' שיהודי הוא תמיד 'חוזר וניעור'..."

לידיעת הקוראים וההוגים: לצערנו המשך הדברים לא הגיע לידינו. בגליון הבא יפתח בעז"ה סיפור חדש: 'הלמדן'.

אפילוג / רישומי עופרת

דמדומים של טרום-שחר, הזאל ריק, בקבוקים מעוכים של סודה על השולחן המבולגן, שירי סלטים שקרמו פניהם, שברי קרקרים ושאריות בקבוקי 'משקה'. כמעט ולא נותרו בחורים, אחד ראשו שמוט על השולחן, כל נסיון להעירו יעלה בתוהו, שני שרוע על כסאות, והשלישי עומד דומם אצל עמוד החזן, מתבונן בקריאת שמע.

לחשויים קלים מפירים את הדממה, רבה השתיקה על המילים, זעיר פה זעיר שם, מחשבות ואותיות, הגיגים משותפים והדמיון גובר על ההגיון. ניתוחים לעומק ונסיונות להגדיר, מי מה, כמה ולמה, מהיכן ולאן. "העיקר התקשרות", "העיקר משיח שליט"א", "העיקר חב"ד", "העיקר לא להגדיר את העיקר"

שיחות של אחרי הפארבריינגען, בזמן הבלעדי בו לילה נושק לשחר, בזמן בו ציפופי הציפורים אומרים יותר מקשקושיהם של בני-האדם וברגעים במ אור ראשון של שחרית שולט לבדו בעולם.

החיייל

החיייל

ליוצא למלחמת ג'

החיייל

החיייל

החיייל

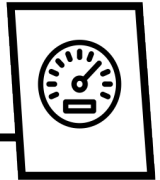
החיייל

החיייל

החיייל

כל גליונות 'החיייל' בקליק אחד!

hachayal@rashlatz.com

הזה יש בו יצה"ר ולא תסבלהו דעת הבריות ולא יחשבו על השם ויהרהרו אחר שתי רשויות חס ושלום, אבל לעתיד לבא בזמן ביטול יצה"ר הוא זמן תחיית המתים שם יבינו הכל הסוד מעקרו, ושם נוסף מעלה והשגה ונוכל להבדיל ונכיר שהוא אחד ושמו אחד."

מובן מדברי רבינו בחיי, שכל האיסור בשר וחלב, הוא מפני חומריות גוף האדם בעוה"ז, שאנו לא יכולים להשיג את העניין הנעלה של חיבור בשר וחלב, ומסביר הרבי שליט"א מלך המשיח בשיחה הנ"ל, שכל האיסור הוא רק בגשמיות ובחומריות, כפי שנעשים לאחד, אבל, המציאות הפנימית והכוחות העליונים של בשר וחלב, דומים לכלאי בגדים, אשר בה כל כח נשאר במציאותו וממילא, כל האיסור בגלות, הוא מפני שהעיקר הוא הגשמיות והחומריות, שבגשמיות וברוחניות, התערובת נעשית לחיבור ולדבר אחד, וממילא, אינו מסתדר החיבור הנ"ל לפי תורה. אבל, בהתגלות המלאה והמושלמת, כל העניין יהיה "ונגלה כבוד ה'" וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר" (ישעי' מ, ה). שהמציאות האמיתית אינה הגשמיות והחומריות, אלא הרוחניות שבהם, וממילא כך יהיה בבשר וחלב. שמציאותם האמיתית - דבר ה' והכוחות העליונים שבהם, שאינם מתבטלים בענין תערובת. וממילא, אין הדבר בעייתו לפי תורה.

והנה עדיין יש לעיין לאור מה שלימדנו הרבי שליט"א כי העיקרון 'התורה הזאת לא תהא מוחלפת' היא יסוד שחל גם על ענינים שע"פ שורש הענינים אין להם כבר עם, בכל זאת ההלכה היא 'כתרה של תורה' ואין בה כל שינוי גם אם אין סיבה שהדבר יהיה באופן מסויים (כמבואר בקונטרס 'תורה חדשה' תנש"א, בלקו"ש חכ"ג חגה"ש ועוד).

ואולי יש לומר: בשיחה בלקוטי שיחות בה מבאר הרבי שליט"א ענין זה הוא מביא בהערה 58 בארוכה את הדיון על היתר החזיר לעת"ל. והנה כשמעיינים בדיונים בענין היתר החזיר מוצאים אנו כמה פנים להיתר זה א. מצד המציאות שהיא זו שתשתנה שהחזיר יראה סימני טהרה. וא"כ אולי י"ל בנידו"ו שלא תהיה המציאות של בישול בשר בחלב עובדתית מצד זה שהדברים אכן 'לא יתערבו'. ב. שיתגלה מקור להיתר. ואולי עד"ז כאן.

אבל לפי מה שנתבאר במדור זה ב'היתר חזיר לעת"ל' שאין הפירוש הוא שהחזיר יותר להלכה למעשה ויאכלו אותו, אלא רק שיותר סיבת האיסור, אך בכל הקשור לפועל לא יאכלו אותו משום שכל הלא תעשה לעת"ל יתגלו בשורשם ויקיימו אותם לא בגלל סיבה חיצונית של 'טומאה' אלא מצד ענינים העצמי (מיוסד על שיחת שבת פרשת יתרו תנש"א בארוכה), הרי י"ל גם בנידון בשר בחלב. אין הכי נמי דברי הרבינו בחיי שרירים וקיימים, אך לא למעשה בפועל אלא רק שטעם איסור בשר בחלב יתבטל, ומה שהמלאכים אכלו בפועל כי הם אינם מחוייבים בכלל במצות מעשיות ולכן הם מתנהגים לפי שורש הדברים.

בהמשך לנלמד בסוגייתנו (פסחים כט, ב ל, א) אודות דיני תערובות, ולאור מה שמלמדנו כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בש"פ מקץ ה'תנש"א כי כאשר חדורים בענין הרי כל דבר ודבר שרואים ולומדים מיד מקשרים לדבר בו חדורים, הרי יש לקשר את עניני תערובות לענין הגאולה האמיתית והשלימה.

ראשית כל יש לבאר את מהות ענין התערובת מן התורה. מצינו (לקו"ש חכ"ט תצא א') שישנם שלשה סוגים בתערובות האסורה:

- א. כלאי בגדים.
  - ב. כלאי בהמה וקרקע.
  - ג. בשר בחלב.
- ומבאר הרבי שליט"א מלך המשיח את ההבדל המהותי בין שלשת סוגי התערובות הנ"ל:

- א. כלאי בגדים מותרים בעבודת המקדש ובמצות ציצית.
  - ב. כלאי בהמה וקרקע אין שום סברא להתיר.
  - ג. בשר בחלב ישנה סברא שבקדשים יהיה מותר.
- והסברה בזה:

בכלאי בגדים - הצמר והפשתים לא נהפכים לגוף איסור אחד, וגם לאחרי שמחברים אותם יחד אפשר להפרידם, ואין כאן שינוי במעשה בראשית.

לעומת זאת בכלאי בגדים וקרקע, הבהמות והזרעים נהפכים לגוף אחד, כך שאין אפשרות להפריד ביניהם כלל, ויש כאן שינוי במעשה בראשית, משום שנולד וגדל כאן משהו חדש, היפך מרצון העליון שכל בהמה וגרעין יוציא רק למינהו, ולא למין אחר.

אמנם בשר בחלב מצד אחד אינו כמו כלאי בגדים שהגופים מופרדים אלא הגופים נהיים מציאות חדשה (שלכן מהתורה אסור רק כאשר בישל), אלא שמצד שני אינו כמו כלאי בהמות וקרקע משום שלא נוצר כאן תולדה חדשה לדורות.

והנה כתב רבינו בחיי (משפטים כג, יט) "שכן יהי איסור בשר וחלב בטל, ומכאן תתעורר למה שאכלו המלאכים בשר וחלב, שנאמר (בראשית יח, ח) ויקח חמאה וחלב ובן הבקר".

מכך נשאלת השאלה, והרי ידוע, שהתורה לא תהא מוחלפת, ואיך תיתכן, אכילת בשר וחלב בגאולה האמיתית והשלימה?

ומסביר רבינו בחיי (בפירושו על התורה, משפטים כג) "לעתיד לבא הקב"ה יגלה להם לישראל מפני מה בשר וחלב אסור כווננו במאמר זה כי אע"פ שמצוה מוטלת עלינו נוהגת במזונונו ומאכלנו בעולם הגופני הזה אין העולם הזה כדאי ואיננו ראוי להתגלות בו הטעם והסוד מפני שבעולם

הידעת?

שמו של משיח

ביום א' פ' חזון ה'תשמ"ט - עבר א' מהתמימים בחלוקת הדולרים, ואמר לרבי שליט"א מלך המשיח: "אד"ש הוא משיח!" וענה הרבי מלך המשיח שליט"א: "אמן!"

לאחר מכן, הלך הבחור הנ"ל בעש"ק לריל"ג, ומסר לו קנקן-משקה עבור התוועדות שתתקיים בירושלים עיה"ק, הריל"ג לא תפס במה מדובר, והסכים.

בש"ק (חזון ה'תשמ"ט), בעת חלוקת המשקה, ניגש הלה ואמר עוד הפעם לרבי שליט"א מלך המשיח ש"אד"ש הוא משיח!" ולקח הקנקן-משקה, והכריז ש"אד"ש הוא משיח וההתוועדות דהמשיח תהא בירושלים!"

הריל"ג נלחץ - אולם את הבחור הזה אני מכיר, פשוט תמים.. באותו השבוע - כל השיחות עסקו אודות התגלות וביאת המשיח. וכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א דיבר כל הזמן בשיחות בתוארים נוראים על-דבר ביאת המשיח, וכן בא' השיחות אמר שאחד משמותיו של המשיח הוא "מנחם שמו", ובמילא, הרי כל-זה עורר התרגשות רבה בכל השומעים ונסך עוז ובטחון ב"תמים" הנ"ל להכריז את הנ"ל, ולולי דמסתפינא הייתי אומר "ירבו כמותו בליובאוויטש"...

(מיומני התמימים - ה'תשמ"ט)

במענה למכתבו

על גליון החייל ה-26 הואיל כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לענות (כרך טו עמוד רצו):

...מה שכותב דרך אגב, שאינו מגזע משפחה חסידית אבל הוא מעריץ של חב"ד, כל זמן ובמיוחד כעת אינו הזמן להתפלגות לפי משפחות, שהרי מוכרח להיות כל ישראל חברים באופן המביא את המקסימום בעניני תורה ומצוות. מזה מובן, שתנועה המקבלת את כל עניני היהדות על פי התורה והמסורה, ועוד מוסיפה בהם ענין של חיות פנימית ואור, ע"י פנימיות התורה שמופצת באמצעות חסידי חב"ד באופן המושג בשכל - נעשית צעד אחר צעד קניין כל המשפחות בישראל, כל היהודים. שכן כל אחד מוכרח לשגשג יותר ויותר ביהדות ואמונה ודעת את ה' עד שנזכה במהרה לקיום היעוד האלקי ע"י הנביא - כולם ידעו אותי גו' ומלאה הארץ דעה את הוי' גו'.

בכבוד ובברכה.

לקוטי בתר לקוטי

תענית דיבור

חסיד אחד בא אל הוד כ"ק אאזמו"ר הרה"ק מוהר"ש ל"יחידות" והתאונן שהוא בעל תחבולות, כל ענין הוא "לוקח" בערמומיות. אמר לו הוד כ"ק אאזמו"ר הרה"ק מוהר"ש לצום שש מאות תעניות, והחסיד נשאר תמה מאד.

אמר לו הוד כ"ק אאזמו"ר הרה"ק מוהר"ש: מה אתה חושב, שצום נקרא שלא לאכול מנץ החמה עד השקיעה, זה נקרא לרזות. תענית היא עבודה. חשוב כל יום חמשה עשר רגעים אודות עצמך, בלום פיך מלדבר, אין הכוונה למחשבת דא"ח, אלא פשוט לחשוב אודות עצמך.

עברו שנתיים ואותו חסיד נשתנה באופן אחר לגמרי.

כשהוד כ"ק אאזמו"ר הרה"ק סיפר לי סיפור זה, אמר: לא רק שנשתנה בכוחות הנפש אלא שינוי ממהות למהות, לו ראית אותו היית מתפעל מהשינוי ממהות למהות שחל בו. (ואמר כ"ק אדמו"ר:) בגמרא יש ביטוי "זאת אומרת". מהסיפור האמור צריך כל אחד ללמוד שעל כל אחד לחשוב אודות עצמו כל יום במשך חמשה עשר רגעים.

לקו"ד ח"ד, ליקוט ל"ג, סעיף ט"ז

גליון זה נדפס

בסיוע ועד בוגרי הישיבה

לזכות

המשפיע האהוב

הרב זלמן ניסן פנחס

בן

חנה ביילא רייזא

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח

לעולם ועד